ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ

1879

[ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 8.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφεῖον τῆς Ἑστίας: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

1879

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ
ΑΔΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ. .....

Εἰς τὸ Κ. — Τόμος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀνατροφή, ἐκπαίδευσις.

Βιβλιοθήκης (Περὶ τῆς) τοῦ Βέρμιγκαμ 591. Γερμανία (Περὶ ἐκπαιδεύσεως ἐν) 575. Γυμναστικῆς (Ἑταιρίαι) ἐν Γερμανίᾳ 591. Ἑορτὴ τῆς καθιδρύσεως τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας 673. Ἰαπωνία (Περὶ ἐκπαιδεύσεως ἐν) 574. Μαντήλια . . . διδακτικὰ 541. Πηδηκτοὶ ψαλμοὶ 735. Φοιτήτριαι ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις τοῦ Λονδίνου 658.

Ἀρχαιολογικά.

Ἀφροδίτη τῆς Μήλου 668. Ὀλυμπιακὰ 721.

Βιογραφίαι.

Ἀνδράσης (Ἰούλιος) 509. Γαμβέτας (Λέων) 537. Γεράκης (Κωνσταντῖνος) 586. Δάρβιν (Κάρολος) 451. Egger (E.) 417 Μηλιώνης (Χρῆστος) 737. Ταίυλορ (Βαρών) 647.

Γεωργικά, βιομηχανικά, ἐμπορικά, δημόσια ἔργα.

Ἀλιείας (Περὶ τῆς) ἐν Ἀγγλίᾳ 576. Ἀμαξοστοιχιῶν (Ταχύτης) 543. Ἐπιστολῶν (Πώλησις ἑτοίμων) 493. Θηρίων (Ἐμπόριον ἀγρίων) 591. Καλλωπισμὸς Ἀθηνῶν 606, Παρισίων 603. Θωρηκτὸν (Τί κοστίζει ἐν) 637. Λεύκωμα πρὸς διάσωσιν παλυτίμων ἐγγράφων 447. Ὁδοὶ Λονδίνου 416. Προγράμματα καὶ δηλοποιήσεις ἐφημερίδων 671. Πτηνὰ (Ἕλεος διὰ τὰ μικρὰ) 685. Πτηνῶν (Ὁ στόμαχος τῶν ἐντομοφάγων) 543. Πυρίται (Οἱ) ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ 718. Ῥόδων ἔκθεσις 448. Σάπων (Ὁ) 447. Σιδηρόδρομοι ἐν Αὐστραλίᾳ 672. Ὑδραντλίαι (Ἀγεμοκίνητοι) 494.

Γεωγραφία καὶ περιηγήσεις

Ἀνταποκριτοῦ (Περιοδεία τοῦ) τῶν «Ἡμερησίων Νέων» 559. Ἐλέφας (Ὁ) ἐν Ἰνδικῇ 519. Ἱεροσολύμητι- καὶ ἀναμνήσεις 421. Ἰταλικαὶ ἀναμνήσεις 705. Λαύριον (Τὸ) 725. Λουὶς (Τὰ λουτρὰ τοῦ) 561. Σιδηρίας (Ἀποδημία εἰς ἓν μεταλλεῖον τῆς) 427. Τέμπη (Τὰ) 745.

Ἐπιστημονικά.

Ἀερύστατα (Τὰ) ὡς βοηθητικὰ μέσα ἐν ταῖς ἐρευναῖς τῶν κατὰ τὸν ἀρκτικὸν πόλον θαλάσσων 687. Ἐντομοφάγα φυτὰ ἐν Ἑλλάδι 666. Ζώων (Πόθεν ἐξαρτᾶται ὁ πληθυσμὸς τῶν) 748. Ἠλεκτρισμοῦ (Ἐφαρμογαὶ ἐν τῇ θαλασσοπορίᾳ) 591. Ἰχθύος (Καταβύθισις πλοίου ὑπὸ) 686. Αἰνναίου (Μουσεῖον) 447. Μουσικὸν τέρας 524. Ὀροθετήσεως (Ὀλίγα περὶ) 788. Πελαργοῦ στοργὴ 543 Πλοῖον (Νέον ναρκοφόρον) 527. Ῥέσσελ (Ὁ) καὶ τὰ ἑλικοκίνητα ἀτμόπλοια 617. Σελήνης (Ἡ νεκρανάστασις τῆς) 436. Τηλεγράφου (Τελειοποίησις) 464. Τηλεφώνου (Πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ) 630, 767. Χειμῶνες (Ἀξιοσημείωτοι) 807. Χειμῶνος (Περὶ τοῦ) ἐν Ἀθήναις 806. Φρεάτων (Τὸ βαθύτατον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ) 592.

Ἤθη καὶ ἔθιμα

Ἀμερικανοὶ (Οἱ βόρειοι) 632. Γάμοι ἐν Ναυπλίῳ, ἐν ἔτει 1827) 732. Ἐσκιμώων ἤθη καὶ ἔθιμα 577. Ζυθοκρατία (Ἡ) ἐν Μονάχῳ 775. Ἱστορία ἑνὸς δείπνου 637. Κανιβαλοι (Οἱ) ἐν Ἀφρικῇ 699. Λουκία (Ἡ ἁγία) 797. Μαγκάλιον καὶ ταυδούριον 811. Νόμος (Ὁ) τοῦ αἵματος 636. Πέρα (Οἱ ἄνθρωποι τοῦ) 760. Πόντζ (Τὸ) 830. Σεπτέμβριος (Ὁ) ἐν Ἀθήναις 556. Τραγουδιοπόλαι (Οἱ) ἐν Λονδίνῳ 654. Χριστούγεννα (Τὰ) ἐν Λονδίνῳ 811. Χριστουγέννων (Τὸ δένδρον τῶν) 814.

Καλλιτεχνία.

Ἔκθεσις (Καλλιτεχνική) Μονάχου, 639, Φλωρεντίας 436. Κοσμηματογραφία (Ἡ παρ' ἡμῖν) 582. Μουσικὴ ἑσπερὶς ἐν τῷ Ὠδείῳ 828. Τιτανομαχία (Ἡ) τοῦ Φρειπεγκέρλ 527.

Κοινωνικά, πολιτειακά, στατιστικά.

Ἀγγελίαι ἐφημερίδων 448. Αἴγυπτιακαὶ ἐλευθεριότητες 606. Ἀπογραφικὸς (Περίεργος) πίναξ 447. Ἀστυνομία (Ἡ Ἀγγλική) καὶ αἱ συνοικίαι τῶν πενήτων ἐν Λονδίνῳ 456, καὶ αἱ συνοικίαι τῶν κλεπτῶν 516. Αὐλῆς (Περὶ τῆς Δανικῆς) 670. Βερολίνου (Ἐπιστολαὶ ἐκ) 401, 433, 449, 465, 513, 593, 657, 674, 689. Γάμος (Ὁ) 648. Γυναικῶν δρόμοι 415. Γυνὴ στρατιώτης 751. Δίκη περὶ δύο κτημάτων 686, πεσοῦσα ἐξ οὐρανοῦ 493. Ἑθιμοτυπίας (Περὶ) 476. Εἰρκταὶ τοῦ Λονδίνου 776 Ἐπισκέψεις (Αἱ) τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 824. Θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐν Ἱσπανίᾳ 539. Θέατρα ἐν Παρισίοις 591. Καλενδάριον (Ἰουλιανὸν καὶ Γρηγοριανὸν) 827. Κατεκάημεν 588. Καφενεῖον (Τὸ) τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος» 571. Λονδίνου (Ὁδοὶ) 416, (Πληθυσμὸς) 448. Μερίμβ (Ἐπιστολὴ τοῦ Προσπὲρ) 781. Μονομαχία μεταξὺ . . . νεανίδων 576. Ναοῦ (Ἑορταὶ ἐν) 523. Νυκτερινὰ ἄσυλα ἐν Βερολίνῳ 523. Πολέμου (Αἱ ὀδύναι τοῦ) 715. Πρακτικὰ (Πῶς συνετάσσοντο τὰ) τῆς ἐν Τροιζῆνι Συνελεύσεως 732. Προϋπολογισμὸς εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν 575. Πτωχὴ οἰκογένεια 413. Ῥάλλειον βραβεῖον 428. Σημαίας (Ἱστορία τῆς) τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ 404 Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας . . . κοφάλαλος 766. Συνελεύσεως (Περὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 491. Ταχυδρομείου (Ἀποστολὴ ὄφεων διὰ τοῦ) 701. Φραγκμασόνοι 448. Ὡρολόγια (Τὰ κατασκευαζόμενα ἐν τῷ κόσμῳ) 447.

Πρακτικαὶ γνώσεις.

Ἐπιληψίας (Πρόχειρον μέσον κατὰ τῆς) 786. Κινίνη (Πῶς καθίσταται εὔληπτος ἡ) 464. Κοσμητικοῦ (Κατασκευὴ) ὕδατος 576. Κρέατος (Μέσον διατηρήσεως νωποῦ τοῦ) 480. Λιγοστολῶν (Εὔκολος τρόπος πρὸς σφράγισιν) 624. Μυιῶν (Μέσον ἀποδιώξεως τῶν) 512. Οἴνου (Τρόπος εὑρέσεως τῆς νοθεύσεως τοῦ) 784. Ὄρνιθος (Μέσον τοῦ καθιστᾶν τρυφερὸν τὸ κρέας γραίας) 816. Πετρελαίου (Χαρακτηρισμὸς τοῦ καλοῦ) 416. Πόντζ (Διάφορα εἴδη) 832. Συμβουλαὶ (Πρακτικαὶ) 544, 560, 592, 688, 704, 752. Ὕφασμα (Πῶς δύναταί τις νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν μετάξινον ἢ μάλλινον) περιέχει καὶ βάμβακα 496. Χειρακτίων (Μέσον πρὸς καθαρισμὸν τῶν) 656.

Ὑγιεινή.

Γραμματόσημον δηλητηριασθὲν 573. Ὑδρῶς καὶ ψυχρὸν ὕδωρ 542. Λουτρῶν (Περὶ θαλασσίων) 432. Λύσσης (Μέσον κατὰ τῆς) 448, 528. Μυίας (Κεντήματα) 672. Ὀρεκτικῶν (Περὶ) ποτῶν 800. Ποδῶν (Ἡ θερμότης τῶν) 768. Ῥυτίδων (Περὶ) 412. Σιδηροδρόμῳ (Περὶ τῆς κακῆς συνηθείας τοῦ ν' ἀναγινώσκῃ τις ἐν τῷ) 640. Φλανέλλα (Ἡ) 608. Χιονιστρῶν (Προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῶν) 720.

Φιλολογία, ἠθολογία, φιλοσοφία.

Ἀδού (Ἐπιστολὴ Ἐδμόνδου) περὶ Ἑλλάδος 420. Ἀθηναϊκαὶ ἐπιστολαὶ 413, 429, 444, 478, 493, 510, 524, 557. Ἀλήθειαι 415, 432, 446, 464, 480, 495, 512, 526, 542, 559, 574, 590, 608, 624, 638, 655, 670, 687, 702, 719, 736, 752, 766, 782, 799, 816, 831. Βαλαωρίτης (Ὁ Ἀριστοτέλης) ὡς ποιητὴς 545, ὡς ἱστορικὸς 551, ὡς πολιτευόμενος 555. Βοκκαλίου μνημεῖον 447. Βοναπάρται 429. Βοναπάρτου (Ὡρολόγιον) 447. Δραματικὸς ἀγὼν ἐν Βαυαρίᾳ 447. Ἔτνε (Τελεολογικὴ φιλοσοφία τοῦ Ἐρρίκου) 607. Ἐπίγραμμα Ε. Egger 495. Ἐπίδαυρος Λιμηρὰ καὶ Χρυσόβουλλον Ἀνδρονίκου 733. Ἐπιτύμβιον (Τουρκικὸν) 637. Ἐργασίας (Εἷς ἥρως τῆς) 463. Ἔτους (Τὸ τέλος τοῦ) 819. Ἀαροσφουκώ (Ἀπεικόνισις τοῦ δουκὸς Δε-λα) 621, Γνῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ 415, 431, 446, 463, 480, 495, 512, 526, 541, 558, 573, 590, 607, 623, 638, 655, 670, 687, 702, 719, 736, 752, 766, 781, 799, 815, 830, Παραδοξολογία 443. Πείρας (Ἡ διδασκαλία τῆς) 460. Περιδεραίου περιπέτειαι 432. (Ποιηταὶ (Ἔνδοξοι) ἀποθανόντες τῆς πείνης. Ῥάφτε, ξόλονε, δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείψῃ 478. Τίτλοι ἐν Ἱσπανίᾳ 432. Φυσιολογικὴ (Ἡ) Σχολὴ καὶ ὁ Ζολὰ 789.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἀνέκδοτον (Βασιλέως τῆς Δανίας) 575, (Βίσμαρκ) 719, (Γασκώνων) 416, (Φ. Σουλιὰ) 609, Κυβερνήτης (Ὁ) καὶ τὸ μαντεῖον τύχης 735. Μονομαχία διὰ... κλειδοκυμβάλου 815.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

415, 446, 463, 495, 512, 526, 542, 559, 573, 590, 608, 624, 638, 655, 670, 687, 702, 719, 736, 752, 766, 782, 798, 816, 831.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Ἱστορία ζεύγους πηλοβατίδων 463, 481. Κινέζος (Ὁ) εἰς τὰ Παρίσια 464. Κινέζου παθήματα ἐν Κίνᾳ 737, 753, 769, 785, 801, 817. Κήρυνος (Ὁ) τραπεζίτης 529. Κυανοῦν (Τὸ) δωμάτιον 503. Λευκώματος (Ἐκ τοῦ) πατρὸς 508. Μαγδαληνὴ 609, 626, 641, 663, 677, 692, 709, 727. Μαργαρίτα (Ἡ ἀτυχὴς) 795. Οἰκία (Ἡ) τοῦ κυρίου Χάρρυ 437. Ὑπηρέτης (Ὁ) 679.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἑσπέρα (Ἡ) 542. Κοῦκος (Ὁ) 831. Συμπόσιόν μου (Τὸ εἰς Πειραιᾶ μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου 497. Φωτεινὸς (Ὁ) 589. Χειμῶνας (Ὁ) 810.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

416, 432, 448, 464, 480, 495, 496, 526, 527, 528, 543, 544, 559, 560, 574, 575, 576, 591, 592, 624, 631, 638, 639, 640, 656, 672, 687, 688, 703, 704, 719, 720, 767, 768, 782, 783, 784, 799, 800, 816, 831, 832.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΘΩΝ.

Ὑπουργοῦ (Ἡ πρωία ἑνὸς) 596.

Πανομοιότυπα.

Ὑπογραφῶν: Βαλαωρίτου (Ἀριστοτέλους) 545. Egger (Ε) 417. Σούτσου (Ἀλεξάνδρου) 497.

Σφραγῖδες.

Ἀνατολικοῦ (Ἀστυνομίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 529. Ἀνάφης (Ὑγειαστυνομίας τῆς νήσου) ἐν ἔτει 1828, 561. Ἀπολλωνιατῶν (Δήμου) 769. Ἄργους (Εἰρηνοδικείου τῆς ἐπαρχίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 657, (Τῆς πόλεως καὶ ἐπαρχίας) 801. Βλοχοῦ καὶ Ζυγοῦ (Διοικητοῦ) ἐν ἔτει 1832, 593. Βοστίτσης (Δικαστηρίου τῶν εἰρηνοδικῶν) ἐν ἔτει 1829, 626. Ἤλιδος (Ἐκτάκτου ἐπιτροπείας) ἐν ἔτει 1831, 401. Θήρας (Διοικήσεως) ἐν ἔτει 1830, 609. Ἰονίου Ἀκαδημίας 673. Κορωνιατῶν (Δήμου) 753. Κρητῶν (Ἐπιτροπῆς) ἐν ἔτει 1832, 721. Κυκλάδων (Δικαστηρίου τοῦ τμήματος τῶν βορείων) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 449, (Ἐκτάκτου ἐπιτροπείας βορείων) ἐν ἔτει 1829, 577. Μηλιδόνη (Χρήστου) 737. Μήλου (Δημογεροντίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως. 513. Ναυπάκτου καὶ Βενετίκου (Διοικητοῦ) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 465. Πόρου (Δασμολογείου τῆς νήσου) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 817. Σκιάθου (Δημοσίου Μνήμονος) ἐπὶ Καποδιστρίου 689. Σκοπέλου (Δασμοτελωνείου) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 641. Συνελεύσεως (Ἐπιτροπῆς τῆς) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 481. Σύρου (Ἀστυνομίας) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 433. Τήνου (Ὑγειονομείου) ἐπὶ ἐπαναστάσεως 705. Ὠλιαρίων (Δήμου) 785.

Ἀριθ. 183 – Λεπτὰ εἴκοσι.

ΕΤΟΣ Δ'

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ὄγδοος | Συνδρομὴ ἐτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐντὸς ἀλλοδαπῆς φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑνὸς ἔτους καὶ εἶναι ἐτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Ἑρμοῦ, 6. | 1 Ἰουλίου 1870

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ ΛΟΥΡΙΩΤΟΥ

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ

Ἑκτάκτου Ἐπιτροπείας Ἤλιδος, ἐν ἔτει 1831.

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἀνωτέρω σφραγῖδος ἐκοινοποιήθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας κ. Χρήστου Δρακοπούλου. Τὰς ἑπομένας δὲ πολυτίμους πληροφορίας ἐλάβομεν παρὰ τοῦ σεβαστοῦ κ. Λ. Ζ. Μάμουκα. Σ. τ. Δ.

«Ἐκ τῶν ὅσα εἶχον ἀποφασισθῆ κατὰ τὸ 1827 ὑπὸ τῆς ἐν Τροιζῆνι Γ' Ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἦτο καὶ τὸ περὶ νέας διοικητικῆς διαιρέσεως τῆς ἐπικρατείας κατὰ Θέματα, ἀντὶ τῆς ἄχρι τότε ὑφισταμένης κατ' Ἐπαρχίας. Διὰ δὲ τοῦ Κς' ἄρθρου τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεώς της ἡ Συνέλευσις εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὴν Βουλὴν τὸν διὰ νόμου προσδιορισμὸν τῶν ὁρίων ἑκάστου Θέματος. (Βλ. Λ. Ζ. Μάμουκα, Τὰ κατὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, τόμ. Β', σελ. 135, καὶ Τόμ. Θ', σελ 25 καὶ 120—127.)

»Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, τὸ Βουλευτικὸν σῶμα συνέταξε τὸ ἀνήκον νομοσχέδιον καὶ ἤρξατο τῆς συζητήσεως ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς τοῦ 1827· ἀλλ' ἡ συζήτησις παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἔμενεν ἀτελὴς ὅτε κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1828 ἀφίκετο εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀείμνηστος Κυβερνήτης Ἰ. Α. Καποδίστριας.

»Ἐν τῷ νέῳ διοργανισμῷ τοῦ Κράτους ὁ Κυβερνήτης ἐζήτησε καὶ τὴν περὶ τῆς νέας Διοικητικῆς διαιρέσεως γνώμην τοῦ Πανελληνίου, τὸ ὁποῖον κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1828 παρεδέξατο τὰ προταθέντα, ὑπουδέξαν μόνον ὡς μᾶλλον κατάλληλον τὴν ἀντικατάστασιν τῆς Θέματα, διὰ τῆς Τμήματα. Οὕτως ἐξεδόθη τῇ 13 Ἀπριλίου 1828 τὸ Γ' ψήφισμα, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἡ Ἐπικράτεια διῃρέθη εἰς 13 Τμήματα: ἑπτὰ μὲν ἐν Πελοποννήσῳ, ἓξ δὲ ἐν ταῖς Νήσοις. (Τὸ τμῆμα τῆς Ἤλιδος, περὶ οὗ ὁ λόγος ὧδε, περιελάμβανε τὰς Ἐπαρχίας Γαστούνης καὶ Πύργου.)—Σημειούσθω ἐν παρόδῳ ὅτι, ὅτε μετὰ ταῦτα προσετέθησαν εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα αἱ κατὰ τὴν Στερεὰν Ἐπαρχίαι, διῃρέθησαν καὶ αὗται εἰς δύο ἕτερα Τμήματα, ὧν τὸ μὲν περιελάμβανε τὰς τῆς Ἀνατολικῆς, τὸ δὲ τὰς τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος.

»Κατὰ τὸ μνημονευθὲν Γ' ψήφισμα, καὶ κατὰ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθὲν αὐθημερὸν ὑπ' ἀριθ. 1699 Διάταγμα, Ἔκτακτοι Ἐπίτροποι διωρίσθησαν εἰς τὰ Τμήματα.

»Ἀρχαίων ἡμερῶν ἀναμνησθέντες ἐκ τοῦ τύπου τῆς προκειμένης σφραγῖδος, λέγομεν παρεκβατικῶς ὅτι, Ἔκτακτος Ἐπίτροπος ἐν Ἤλιδι, διωρίσθη κατὰ πρῶτον τῇ 16 Ἀπριλίου 1828 ὁ Σπυρίδων Καλογερόπουλος. Τοῦτον μετατεθέντα εἰς τὸ Ἀνέκκλητον Δικαστήριον τῇ 14 Αὐγούστου 1829, διεδέξατο ὁ Π. Λ. Ἀναγνωστόπουλος, ὃν μετατεθέντα τῇ 5 Αὐγούστου 1831 εἰς τὸ τμῆμα τῆς Λακωνίας, ἀντικατέστησεν ὁ Δ. Βλαχόπουλος. Ἄνδρες οὗτοι, καὶ οἱ τρεῖς ἐκ τῶν σπουδαίας προσενεγκόντων ὑπηρεσίας εἰς τὴν Πατρίδα.

»Ἡ σφραγίς, ἧς ὁ τύπος παρετέθη ἀνωτέρω, ἐχαράχθη βεβαίως ὅτε διωρίσθη Ἔκτακτος ἐν Ἤλιδι ἐπίτροπος ὁ τελευταῖος τῶν μνημονευθέντων τριῶν, ἤτοι ἐν ἔτει 1831.»

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Δ'

Φίλτατέ μοι,

Παραπονεῖσαι, ὅτι, πρὸ πολλοῦ φθὰς εἰς Βερολῖνον, ἐλησμόνησα ἣν σοὶ εἶχον δώσει ὑπόσχεσιν, ὅταν σ'ἀπεχαιρέτων, τοῦ νὰ σοὶ περιγράψω τὴν αὐτοκρατορικὴν πόλιν τῆς Γερμανίας ὀψέποτε ἀφιχθῶ εἰς αὐτήν. Ἐγὼ δέ, δικαιότερον ἴσως, παραπονοῦμαι ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην σὺ πρῶτος δὲν τὴν ἐλησμόνησας. Κομπάζων ἐπὶ τῷ διδακτορικῷ μου διπλώματι, ἐνόμιζον, ὅτε ἀπηρχόμην ἐξ Ἑλλάδος, ὅτι ὅλα τὰ ἤξευρον, καὶ δὲν μοὶ ἔμενεν ἄλλο ἢ νὰ περιτρέχω ὡς ἀργὸς καὶ ἄφροντις περιηγητὴς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ὅτε εἶδον ἐκ τοῦ πλησίον τὰ πράγματα, ἐγνώρισα τὴν ἀπάτην μου, καὶ μέχρι τοῦδε ἐν τοὐλάχιστον ἔμαθον, ὅτι πάμπολλα ἀγνοῶ· δι' ὃ ἤδη κατοικῶ τὰ πανεπιστήμεια μᾶλλον ἢ τὰς πόλεις, καὶ πιθανῶς θὰ ἠδυνάμην νὰ σοὶ γράψω ὁπωσοῦν ἐν γνώσει περὶ τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν παραδόσεων αὐτῶν πολλὰ ἀ οὐδόλως σ' ἐνδιαφέρουσιν, ἀλλ' ὀλίγιστα καὶ ἀτελέστατα ἐξ ὅσων θέλεις νὰ μάθῃς περὶ Βερολίνου καὶ τῶν κατοίκων αὐτοῦ. Ἀστεῖον δὲ μοὶ φαίνεται ὅτι ἐλπίζεις νὰ μὲ δελεάσῃς, δίδων μοι τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλεις προσπαθήσει νὰ δημοσιεύσῃς τὰς ἐπιστολάς μου. Ἄλλο δὲν ἔλειπεν! Ἂν ἐνόμιζον ὅτι σπουδαιολογεῖς, θὰ ἤρκει τοῦτοι ἵνα μοὶ παραλύσῃ τὸν κάλαμον, καὶ λέξιν νὰ μοὶ σοὶ γράψω· σὺ δ' εἰπέ με ἐπίορκον. Τὰ τῆς ἐπιστήμης μου ἐπιμελῶς σπουδάζω, καὶ ἴσως μέχρι τέλους τὰ καταφέρω· καλλιέπειαν ὅμως δὲν ἐπαγγέλλομαι, καιρὸν δὲν ἔχω, ἀκόμη ὀλιγώτε-

ρον βλέμμα παρατηρητικόν, καὶ τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν, στοιχεῖον ἄφευκτον πρὸς γνῶσιν τοῦ τόπου, ἔχουσαν ὅμως ἀκάνθας καὶ ἀγκύλας, δὲν ἐδυνήθην εἰσέτι ἀρκούντως νὰ τὴν δαμάσω. Ἀλλ' ἔστω! Ἀφ' οὗ καὶ καλὰ θέλεις τὸ Βερολῖνον, σοὶ ἐπιστέλλω φύρδην μίγδην τινὰ περὶ αὐτοῦ, ὅ,τι ἐκ τοῦ προχείρου ἀκούω καὶ βλέπω, καὶ σοὶ τὰ ἐπιστέλλω πρὸς μόνην τὴν εὐχαρίστησιν, ἂν δύνανται νὰ σ' εὐχαριστήσωσιν.

Ἀλλ' ἵνα καὶ μεθ' ὅσα εἴπον, προβῶ ὅμως οὐχ ἧττον μετά τινος μεθόδου, ἄρχομαι ἀπὸ τῆς τοπογραφίας, ἧς ἑκὼν ἄκων εἶμαι ὁπωσοῦν ἔμπειρος, διότι, πρὸς ἀποφυγὴν ἐνοικίων δυσκαλόγων πρὸς τὸ βαλάντιον πτωχοῦ διδάκτορος, κατοικῶ εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τοῦ πανεπιστημείου καὶ ἀπὸ παντὸς κέντρου, καὶ τὴν ἀπόστασιν ταύτην ἀναγκάζομαι πεζὸς νὰ καταμετρῶ πολλάκις τῆς ἡμέρας κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Ἵνα λοιπὸν ἐννοήσῃς πῶς κεῖται ἡ πρωτεύουσα τῆς Πρωσσίας, δὲν ἔχεις ἀνάγκην πολὺ νὰ βασανίσῃς τὴν φαντασίαν σου. Ἄμμος καὶ πάλιν ἄμμος ἐπίπεδος καὶ μονότονος κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις, ἰδοὺ ἡ θέσις της. Οὐδὲν ἔχει νὰ ἑλκύσῃ, νὰ τέρψῃ τὴν ὅρασιν. Οὐδεμίαν ἔγει ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Βόρειος Ὠκεανὸς κατέκλυζέ ποτε τὸ ἀπέραντον τοῦτο πεδίον, καὶ τὴν εἰκασίαν μου ἐπικυροῖ κογχύλη ἣν εὑρόν ποτε κατὰ τύχην ἀπολελιθωμένην εἰς λίθον οἰκοδομῆς. Αἱ ἀσχολίαι μου δὲν μ' ἐπιτρέπουσι ν' ἀφιερῶμαι εἰς εἰδυλλιακὰς θεωρίας τῶν φυσικῶν καλλονῶν. Ἀλλ' ὁ ἀρεσίβιος ἐγὼ στενάζων περιφέρω πολλάκις τὸ βλέμμα εἰς τὸν ὁρίζοντα, ζητῶν τινα λόφον, τινὰ κυματισμὸν τοῦ ἐδάφους. Διὰ τοῦτο μετὰ χαρᾶς ἤκουσα, ὀλίγον μετὰ τὴν ἄφιξίν μου, ἕνα τῶν συντρόφων μου, εἰς ὃν παρεπονούμην διὰ τοῦ Βερολίνου τὰς ἀποστάσεις, νά μ' εἰπῇ ὅτι ἐκεῖνος διατρέχει ἔτι μεγαλητέρας, διότι ἡ κατοικία του εἶναι εἰς τὸ Ὠραῖον ὄρος (τὸ Schöneberg).

— *Εἰς τὸ ὡραῖον ὄρος! ἀνέκραξα.* Κατοικεῖτε εἰς ὄρος, καὶ εἶναι καὶ ὡραῖον; Ποῦ λοιπὸν κεῖται αὐτό;

— Ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖ, μοὶ εἶπε, νομίζων ὅτι ἀστειεύομαι, καὶ δεικνύων μοι τὰ μεσημβρινά. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ εἶναι τὸ *Ὄρος τοῦ Σταυροῦ* (Kreuzberg). Βεβαίως τὸ γνωρίζετε.

— Ἔγει καὶ κορυφήν! Ὄχι, παντάπασι δὲν τὸ γνωρίζω καὶ εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἠκολούθουν ἐκεῖ, ἂν πεζὸς ἀπήρχεσθε.

Καὶ τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθησα. Ἀφ' οὗ δὲ πολλὰς διήλθομεν εὐθείας καὶ μακρὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, καὶ ἐστάθημεν ἐμπρὸς περιβόλου,

— Ἐδῶ εἴμεθα, μοὶ εἶπε.

— Ποῦ εἴμεθα;

— Ἀλλ' εἰς τὸ Ὄρος τοῦ Σταυροῦ.

— Πῶς: εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἀλλά... ἀλλὰ ποῦ εἶναι τὸ ὡραῖον ὄρος ὅπου κατοικεῖτε;

— Ἐκεῖναι αἱ οἰκίαι, βλέπετε, ἐκεῖ πρὸς τὰ δεξιὰ εἰσὶ τὸ ὡραῖον ὄρος.

— Βλέπω, ἀπεκρίθην, τὰς οἰκίας πρὸς δεξιά, ἀλλὰ δὲν βλέπω οὔτε τὸ ὄρος οὔτε τὴν κορυφήν του.

— Ἔχετε ἄδικον, μοὶ εἶπε πεπεισμένος ὁ Βερολίνειος σπουδαστής. Ἡ ὁδὸς τῆς *Μεγάλης Ἄρκτου*, ἢ τῶν *μεγάλων κόκκων*, κατὰ τὴν ὀρθογραφίαν της (Grossbeeren), ἀπό τινων ἑκατοντάδων βημάτων μέχρις ἐδῶ χωρεῖ ἐλαφρῶς ἀλλὰ σταθερῶς ἀνιοῦσα.

— Ἐλαφρότατα τῷ ὄντι ἀπήντησα, ὥστε ἀνερρίχθην ὄρος χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω. Πρὸς αὐτὸ ἐστὶν ἡ ἡμετέρα Πνὺξ ἄλλος Ἰμάος ἢ Κιμβουράσος. Καὶ εἴμεθα εἰς τὴν κορυφήν;

— Εἰς τὴν ἄκραν κορυφήν, ἣν ἐμφαίνει τοῦτο τὸ ἐν τῷ περιβόλῳ μνημεῖον.

Εἰ καὶ ἡ πρώτη μου αὕτη ἀπόπειρα ὁδοιπορίας ἀνακαλύψεων ἄλλον καρπὸν δὲν μοὶ ἀπέφερεν ἢ ὅτι μοὶ ἐδίδαξε πόσον μικραὶ εἰσὶ τῶν Βερολινείων αἱ περὶ ὀρέων, καὶ κορυφῶν ἀξιώσεις, ἀντήμειψαν ὅμως τὸν κόπον μου ὅσα εἶδον καὶ ἔμαθον περὶ τοῦ μνημείου τοῦ ἐπιστέφοντος τὴν «ἄκραν κορυφὴν» τοῦ *ὄρους τοῦ Σταυροῦ*. Ἐκεῖ, ὡς εἰς τὸ ἐπιφανέστατον σημεῖον τῶν περιχώρων, ἐνέκρινεν ὁ νῦν Λύτοκράτωρ τὴν ἀνέγερσιν μεγίστης χαλκῆς πυραμίδος εἰς ἀπομνημόνευσιν τοῦ κατὰ τῆς Δανίας πολέμου. Ἀλλ' ἔκτοτε, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ κατὰ τῶν Γάλλων θριάμβου, ἡ πόλις τοῦ Βερολίνου ἔλαβε μεγάλην ἀνάπτυξιν, καὶ ἡ ὁδὸς τῆς Μεγάλης Ἄρκτου προύχώρει καθ' ἡμέραν βῆμα πρὸς βῆμα ἀφανῶς καὶ ὡς εἰπεῖν ὑπούλως πρὸς τὸ μνημεῖον, ὥστε ὅτε πέρυσι συνέβη νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν ὁ Λύτοκράτωρ, ἀνεκάλυψε πρὸς ἔκπληξιν καὶ λύπην του ὅτι, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν ᾖ ἡ κορυφὴ τοῦ Ὄρους τοῦ Σταυροῦ, αἱ ὀροφαὶ τῶν νέων οἰκιῶν τῆς ὁδοῦ ἦσαν ἔτι ὑψηλότεραι, καὶ ἐκινδύνευον νὰ τὴν καταπνίξωσιν. Ἐξέφρασε δὲ τὴν μεταμέλειάν του ὅτι δὲν διέταξε κατ' ἀρχὰς ὑψηλοτέραν τὴν οἰκοδομὴν τοῦ μνημείου, καὶ οὕτως ἐστραμμένην, ὥστε ὁ ἄξων αὐτοῦ ν' ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐκ τοῦ κέντρου αὐτῆς νὰ φαίνηται ἡ πυραμὶς κατὰ μέτωπον. Παρηγορήθη ὅμως φιλοσοφικῶς εἰπὼν ὅτι μάταιον νὰ λυπῆται διὰ τὰ ἀδύνατα, καὶ ὅτι τὰ γενόμενα οὐκ ἀπαγίνονται. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῶν *δημοσίων ἔργων*, ὅστις τὸν συνώδευεν, ἀνέλαβε ν' ἀποδείξῃ ψευδόμενον τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο λόγιον τῆς δημώδους σοφίας, καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἀπέναντι αὐτοκρατορικῆς θελήσεως καὶ τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης οὐδέν ἐστι τὸ ἀδύνατον. Παρουσιάθη ἑπομένως μετά τινας ἡμέρας φέρων σχέδιον δι' οὗ δὲν προσέθετε μὲν ὕψος εἰς τὸ ὄρος, ἂν καὶ δι' αὐτοῦ ὁμολογουμένως θὰ τὸ εὐπρεπίσῃ, ἀλλ' ἀνελάμβανε νὰ ἄρῃ τὸ ὀγκῶδες μνημεῖον κατὰ 27 πόδας ὑπὲρ τὴν βάσιν του, καὶ νὰ μεταστρέψῃ αὐτὸ κατὰ τῆς ὁδοῦ τὴν διεύθυνσιν. Ἡ κολοσσιαία αὕτη ἐπιχείρησις, θρίαμβος τῆς νέας μηχανικῆς, ἐνεκρίθη, καὶ ἤρξατο, καὶ τὴν εἶδον μετὰ θαυμασμοῦ ἐκτελουμένην διὰ δώδεκα ὑδραυλικῶν ἀντλιῶν, αἵτινες ὡς σιδηραῖ χεῖρες Βριάρεω συνελάμβανον τὴν πυραμίδα ὑπὸ τὴν βάσιν της, καὶ τὴν ὕψουν *ἀνεπαισθήτως τινὰς δακτύλους καθ' ἡμέραν*, λίθοι δ' ἐν τομῇ τετράγωνοι παρενεβάλλοντο καθ' ὅσον ἤρετο, καὶ ἐκτίζοντο στερεῶς ὑπ' αὐτήν· ἐνταύτῳ δὲ διὰ δεξιωτάτου μηχανήματος ἐστρέφετο ἑκάστοτε κατά τινας γραμμὰς ὁ καταπληκτικὸς ὄγκος, μέχρις οὗ ἀπετελέσθη ἡ ἀπαιτουμένη γωνία πρὸς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν. Κάθηται δὲ σήμερον ἐπ' ἀληθοῦς κτιστῆς κορυφῆς, κεκοσμημένης δι' ἀψίδων καὶ διαδρόμων, καὶ ὑπεραίρει τὰς ὑψίστας τῶν οἰκιῶν, πανταχόθεν καταφανής.

Ὡς δ' ἔχει ὄρη τὸ Βερολῖνον, ἐπίσης ἔχει καὶ ποταμούς, καὶ μάλιστα δύω, τὴν Σπραίην καὶ τὴν Πάγκην. Καὶ αὕτη μέν ἐστι στενὴ διώρυξ βορβόρου καὶ δυσωδίας, κατησχυσμένως ἔρπουσα εἰς ἀφανεῖς τινας καὶ ἀποκέντρους ὁδούς, ἃς οἱ διαβάται φεύγουσι βύοντες τὰς ῥῖνας, ἡ δ' ἀστυνομία σκέπτεται νὰ τὴν συγχώσῃ. Ἐκείνη ὅμως ἔχει ἀριστοκρατικωτέρας τὰς ἀξιώσεις, διακλαδεύεται διὰ πάσης τῆς πόλεως, κοιμᾶται μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ πολυτελεῖς γεφύρας πρὸ ἀνακτόρων καὶ διὰ παραδείσων, καὶ βρενθύεται διαπλεομένη ὑπὸ φορτηγίδων, αἵτινες ὅμως οὐδὲ ν' ἀναβῶσιν οὐδὲ νὰ καταβῶσιν δύνανται τὸ νωθρὸν ῥεῦμά της, μὴ ὠθοῦσαι διὰ κόντων ἐναγωνίως τὸν ἀβαθῆ της πυθμένα, ὥστε ἀληθέστερον βαδίζουσιν ἐπ' αὐτοῦ ἢ ὅτι πλέουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της. Ὑπάρχει δὲ Βερολίνειος παροιμία λέγουσα ὅτι «ἡ Σπραίη εἰσρέει εἰς τὴν πόλιν ὡς κύκνος καὶ ἐκρέει ὡς χοῖρος.» Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἄδικος μεμψιμοιρία, διότι τὸ ποτάμιον, στερούμενον βάθους καὶ κλίσεως, διανέμεται διὰ τῶν ὁδῶν εἰς ἐπιμήκη τέλματα, δεχόμενα διὰ μυρίων ὀχετῶν τὸν φόρον τῶν οἰκιακῶν ἀκαθαρσιῶν, καὶ ἀναπέμποντα νοσηρὰς ἀναθυμιάσεις, δι' ὃ καὶ αἱ παραποτάμιοι οἰκίαι σπανίως ἐνοικιάζονται.

Καὶ τοιαῦτα μὲν ἐκ φύσεως ἡ Σπραίη, ὥστε μόνον δι' ὀχυρωματικοὺς λόγους δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ τὴν ἐντὸς τῶν βραχιόνων αὐτῆς ἐγκλειομένην νῆσον ἐξελέξαντο εἰς οἰκοδομὴν πόλεως, ὡς οἱ Γαλάται ᾠκοδόμησαν τὴν Λουτηκίαν ἐπὶ τῆς βορβορώδους νήσου τοῦ Σηκουάνου. Ὀλίγας ὥρας περαιτέρω εἶχον διαυγεῖς λίμνας καὶ τερπνοὺς λόφους, οἵτινες θὰ ἦσαν ἀρίστη πόλεως ἕδρα.

Ἀλλὰ σήμερον ὁ πολιτισμὸς δὲν κλίνει ἀπαθῶς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὰς ἀτελείας τῆς φύσεως. Ἐξ ἐναντίας ἀνταγωνίζεται κατ' αὐτῶν ὅπου ἐστὶν ἀναγκαῖον, καὶ τὰς ὑπερνικᾷ. Ὁ νῦν ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, ὅτε πρὸ τριῶν ἐτῶν ἦν δήμαρχος Βερολίνου, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς ἑταιρίας ἥτις ἠγόρασε γαίας χέρσους ἐκτὸς τῆς πόλεως, κατεσκεύασε καὶ ἐξακολουθεῖ κατασκευάζουσα εὐρεῖς ὀχετοὺς κοινωνοῦντας πρὸς τὰς οἰκίας, ἔδρυσε πολλαχοῦ μεγάλας ἀτμοκινήτους μηχανὰς ἀποῤῥοφητικάς, καὶ οὕτω διοχετεύουσα *τῆς πόλεως τὰ περιττώματα εἰς τοὺς ἀγροὺς τῆς* ἑταιρίας, λιπαίνει αὐτούς, καὶ τοὺς καθιστᾷ ἐξ ἀμμωδῶν εὐγείους καὶ προσοδοφόρους, τὴν δὲ Σπραίην ἀποδίδει, δηλαδὴ θέλει ἀποδώσει ὅταν τὸ ἔργον συντελεσθῇ, εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ἀγνότητα.

Ἐν τούτοις ὅμως καὶ ὅπως ἔχει εἶναι πολύτιμος διὰ τὸ Βερολῖνον, οὐ μόνον διότι καύσιμος καὶ οἰκοδομικὴ ὕλη, καρπὸς καὶ ἄλλα προϊόντα μεταφέρονται δι' αὐτῆς ὀλιγοδαπάνως ἐκ περιχώρων καὶ ἀπεχόντων μερῶν ὑπὸ πληθυσμοῦ ὅστις, ὡς οἱ Κινέζοι, ποταμόβιος, τὰ πλοιάριά του ἔχει μόνην σταθερὰν κατοικίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς παντοίας χρήσεις ἃς τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπηρετεῖ, οὐχὶ μὲν τὴν πόσιν, διότι δὲν ὑπάρχει διήθησις δυναμένη νὰ πλύνῃ αὐτό, ἀλλὰ διὰ τὴν οἰκιακὴν καὶ τῆς πόλεως τὴν καθαριότητα καὶ διὰ τὴν ἄρδευσιν τῶν φυτειῶν καὶ τῶν κήπων.

Ὡς πρὸς ταῦτα δὲ ἀξιοθαύμαστον κηρύττω τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας τὴν ἐπιμέλειαν. Ἐδῶ, ὅπου ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι ὡς παρ' ἡμῖν φειδωλὸς ὕδατος, ποσάκις, ἐν ᾧ βροχερὰ νέφη ἐσκότιζον τὸν ὁρίζοντα, δὲν εἶδον τὰς ὑδροφόρους ἁμάξας ἱσταμένας εἰς πάσας τῶν ὁδῶν τὰς γωνίας, πληρουμένας διὰ δερματίνου σωλῆνος, εἰς ὃν διὰ προχείρου μηχανισμοῦ ἀνέβρυε τὸ ὕδωρ τῶν ὑπογείων ὑδραγωγείων ἃ τρέφει ἡ Σπραίη καὶ ἐξακολουθούσας εὐσυνειδήτως τὴν κατάβρεξιν καὶ τῶν δένδρων τὴν ἄρδευσιν· καὶ ὅτε ἠρώτησά ποτε ὑπαστυνόμον τινὰ πρὸς τί ὁ κόπος οὗτος ἀφ' οὗ βροχὴ ἐπίκειται, μοὶ ἀπεκρίθη· «Ἡμεῖς πράττομεν ὅ,τι ὀφείλομεν, καὶ ὁ Θεὸς ὅ,τι θέλει· τὸ ἔργον του ἕκαστος.» Καὶ τότε ἐνεθυμήθην ἄλλην τινὰ πόλιν, ἥτις τὴν κατάβρεξιν, τὴν ἄρδευσιν, καὶ αὐτὸν τὸν φωτισμόν της ἀναθέτει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν οὐρανόν, ἧς ὅμως διὰ τοῦτο αἱ ὁδοὶ εἰσὶ σκοτειναὶ ὁπάκις κρυβῇ ἡ πανσέληνος καὶ οἱ κάτοικοι ἀναπνέουσι κόνιν, καὶ ξηρὰ ξύλα δεικνύουσι ποῦ δένδρα καὶ θάμνοι ἔπρεπε νὰ στολίζωσι τὰς πλατείας καὶ τοὺς περιπάτους της. Ἀληθῶς ὅτι ἡ πόλις ἐκείνη δὲν ἔχει τὴν Σπραίην. Ἀλλὰ σὺ δύνασαι νὰ εἴπῃς, διότι ἐγὼ ὡς ξένος δὲν τὸ ἠξεύρω, ἂν ἐκλήθησάν ποτε ἐκεῖ ἔμπειροι ἐξ Εὐρώπης ὑδραυλικοὶ νὰ ἐξετάσωσι τὸν ὑπόγειον ῥοῦν τῶν ὑδάτων της, περὶ οὗ ἐγὼ αὐτὸς μαρτυρῶ, διότι εἰς τὸν πυθμένα τοῦ φρέατος τῆς οἰκίας μου ἤκουον ῥέον τὸ ὕδωρ, καὶ νὰ εἰπῶσιν ἂν δὲν δύνανται ν' ἀναζή-

σωσιν οἱ κρουνοὶ τῆς Καλλιῤῥόης, ὅπου πολλάκις εἶδον τὰς παροίκους πλυντρίας νὰ ξέωσι τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων καὶ νὰ εὑρίσκωσιν ὕδωρ.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἐγὼ ἐμακρύνθην τοῦ Βερολίνου. Ἂς τὸ ἀφήσωμεν σήμερον, καὶ πάλιν βλέπομεν.

Ἐν Βερολίνῳ, τῇ 25 Μαΐου 1870. Ξ.

Ἱστορία τῆς σημαίας τοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Ὁ Ὑψηλάντης πρῶτος ἔδωκε τὴν ἰδέαν ἐν Ἑλλάδι, περὶ σχηματισμοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἱερολοχῖται καὶ ἄλλοι νέοι ἐλθόντες ἐσχημάτισαν τὴν πρώτην βάσιν αὐτοῦ.

Ὁ τακτικὸς στρατός, συνιστάμενος κατ' ἀρχὰς ἐκ πεζῶν, ηὐξήθη διὰ τοῦ σχηματισμοῦ ἑνὸς λόχου τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τὸ 1823.

Ὁ λόχος οὗτος ὠργανώθη εἰς Ναύπλιον, ὡπλίσθη δὲ μὲ μόνον ξίφη (ὡς τοῦτο ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλα εὐρωπαϊκὰ σώματα) ἔλαβε δὲ διὰ παρατάξεως καὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς διωρισμένης ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως τὴν σημαίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κανονοστασίου τῆς ξηρᾶς τοῦ φρουρίου τοῦ Ναυπλίου. Ἄπειρον πλῆθος λαοῦ ἐχαιρέτισε τὴν σημαίαν ταύτην, ὁ δὲ ἀρτισύστατος λόχος τοῦ πυροβολικοῦ, συγκείμενος ἐκ νέων Ἑλλήνων καὶ ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ἐμμανουὴλ Καλλέργην, ἐξεστράτευσεν ἀμέσως εἰς Καλάμας.

Ὁ νέος τρόπος τοῦ ὁπλίζεσθαι μόνον μὲ ξίφη ἐφάνη ὅλως παράδοξος, οὐδὲ ἐνέπνεε τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐμπιστοσύνην· διό, καίτοι παρὰ τὰς διατάξεις, ἐπιτυχόντες εἴς τι μέρος διαλελυμένον καὶ ἐσκορπισμένον αἰγυπτιακὸν τακτικὸν σῶμα, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ πάντες τὴν ἐπαύριον ἔνοπλοι φέροντες αἰγυπτιακὰ γαλλικὰ τουφέκια μὲ λόγχας.

Μετὰ ταῦτα ὁ λόχος τοῦ πυροβολικοῦ, φέρων τὴν σημαίαν αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καλάμας, ὅπου τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς πολιορκίας. Εἶτα παραδοθέντος τοῦ φρουρίου καὶ μὴ ἐχόντων τῶν πυροβολιστῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθωσι μὲ σημαίαν ἀναπεπταμένην, οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἀνδρῶν ἐξῆλθον ἕκαστος ὅπως ἐβούλετο, ὁ δὲ διοικητὴς τοῦ λόχου Ἐμμ. Καλλέργης, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν διατήρησιν τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης, ἣν ἡ Πατρὶς ἐνεπιστεύθη αὐτῷ, ἀφῄρεσε τὸ ὅπλον, καὶ λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ὕφασμα τῆς σημαίας τοῦ λόχου του, περιεζώσθη αὐτὰ ἔσωθεν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἡ σημαία σωθεῖσα δὲν ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Μετ' ὀλίγον ὁ μὲν διοικητὴς Ἐμμ. Καλλέργης ἀπεβίωσε, τὸ πυροβολικὸν δ' ἔκτοτε στερεῖται παραδόξως τῆς σημαίας αὐτοῦ.

* * *

Τὸ ἑλληνικὸν πυροβολικὸν ἐκυρίευσε τέσσαρας ἐχθρικὰς σημαίας εἰς Χίον ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Φαβίερον. Ὁ στρατηγὸς οὗτος κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπάνοδόν του ἠθέλησεν αὐτὸ τοῦτο τὸ πυροβολικὸν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν τὰς ἐχθρικὰς σημαίας, ἃς ἐκυρίευσε καὶ αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰσέτι εἰς τὴν Ἀκροναυπλίαν.

* * *

Ὑπάρχει διάταξις παρὰ τοῖς στρατοῖς ὅλων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, καθ' ἣν πᾶν σῶμα ὅπερ ἐκρίθη ἅπαξ ἄξιον νὰ φέρῃ σημαίαν, ὡς ἱερὸν παλλάδιον ἐν ὥρᾳ μάχης διατηρεῖ αὐτὴν ἀείποτε, οὐδέποτε στερούμενον αὐτῆς, ἢ ἐὰν ἀτυχῶς περιπέσῃ αὕτη εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἄπειρα θύματα πεσόντα περὶ τὴν σημαίαν πρὶν ἢ αὕτη περιπέσῃ εἰς χεῖρας ἐχθρικάς· δι' αὐτὸ τοῦτο ἡ σημαία δὲν κινδυνεύει μὲν πάντοτε ἐκτεθειμένη ἀσκόπως, ὁσάκις δὲ ἀνάγκη μείζονος ἐνθαρρύνσεως ὑπάρχει, βλέπομεν τὸν ἀρχηγὸν διατάττοντα τὸν σημαιοφόρον νὰ προχωρήσῃ. Ὁ φόβος μὴ τὸ ἐν λόγῳ σῶμα ἐπανέλθῃ τῆς μάχης ἄνευ σημαίας, ἡ ἰδέα ὅτι θέλει στερεῖσθαι τῆς σημαίας αὐτοῦ ἄχρις οὗ ἄλλην ἐχθρικὴν κυριεύσῃ, διεγείρει τὴν φιλοτιμίαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ οὕτως ὡς ἄλλοι λέοντες πρὸς τοὺς ἐχθροὺς φέρονται· δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι στρατοὶ νικηταὶ ὄντες ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, δὲν ἐπέμειναν ν' ἀφαρπάσωσι τοῖς ἡττημένοις τὴν σημαίαν.

Β. Β.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΑ

[Μετάφρασις Ἰωάννου Καρασούτσα.]

Ἐγὼ Ἰ-σιὰν-σίγγ (Ἰ-δόκτωρ) πρὸς σὲ τὸν Τσίγκ-βὶτ-Ἐλὶν γράφω.

Ἄμα λάβῃς τὸ παρόν μου, πορεύθητι εἰς Οὐὰγγ-τσοῦ, τὸν κίτρινον ναὸν τοῦ Φῶ, καὶ καῦσον μίαν ῥάβδον κάμφορας ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἔρθασα εἰς Παρίσιον ζῶν. Διήνυσα ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Οὐσίγγ-Χὸ πεντακισχίλια καὶ τριακόσια καὶ εἴκοσι Λί, καὶ εἰς κίνδυνος θανάτου ὑπὸ τοὺς πόδας μου καθ' ἕκαστον λί, καὶ ἐσώθην χάρις τῷ μεγάλῳ Τιέν.

Οἱ πρόγονοί μου εἴησάν μοι ἵλεοι καὶ εὐμενεῖς νῦν μάλιστα ὑπὲρ ἄλλοτέ ποτε. Τὸ Παρίσιον εἶναι πεδίον μάχης· ἀντὶ σφαιρῶν ὑπάρχουσι τροχοὶ καὶ ἵπποι. Ὅσοι δὲν ἔχουν τροχοὺς καὶ ἵππους, ἀπάλλυνται κακὴν κακῶς εἰς τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς. Δεκαεπτὰ νοσοκομεῖα ὑπάρχουν διὰ τοὺς τραυματίας. Ἐν τούτων φέρει ἐπιγραφὴν *Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων*. Οἱ εἰσερχόμενοι εἰς αὐτὸ προειδοποιοῦνται οὕτω ὅτι μόνον νεκροὶ θέλουν πάλιν ἐξέλθει· ὡραία φιλανθρωπία τῶν Παρισινῶν δοκτόρων! Ἰδοὺ πῶς οἱ βάρβαροι οὗτοι ἐννοοῦσι τὸν πολιτισμόν!

Ἀλλοίμονον! παρὰ τὸ σοφὸν ἀπόφθεγμα τοῦ Λὶ Κί, καὶ παρὰ τὸν νόμον τοῦ Μενοῦ, ἐμίσθωσα ὄχημα μὲ τέσσαρας τροχοὺς, κλαίων ἀπὸ τοῦδε τὴν μοῖραν τῶν δυστυχῶν ὅσους ἔμελλα νὰ στείλω εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων. Ἀλλ' εἰς τὸ Παρίσιον δὲν γίνεται διαφορετικά· ἢ πρέπει

νὰ συντρίψῃς τοὺς ἄλλους, ἢ νὰ συντριβῇς. Προειλόμην τὸ φρονιμώτερον.

Καθὸ μέλος τοῦ Μίγγ-Τάγγ, τῆς πρώτης τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου ἑταιριῶν ἔσπευσα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βιβλιοθήκην, ἥτις καλεῖται ἐδῶ *Μέγα ταμιευτήριον πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων*. Τὸ ἄσυλον τοῦτο τῆς μελέτης καὶ νοερᾶς ἐνασχολήσεως κεῖται κατὰ τὴν θορυβωδεστάτην ὁδὸν τῶν Παρισίων· ὡς λόγου χάριν, νὰ ἐκλέγαμεν ἡμεῖς τόπον διὰ τὰς μελέτας τὸ μεταξὺ τῆς γεφύρας Τσοὺγγ-γιοὺ-χό, ἔνθα πιπράσκονται ὅλοι οἱ γάτοι τοῦ Πεκίνου, καὶ τῆς ὁδοῦ Τοὺγγ-Κιάγγ κὶ-Κιάγγ, ὅπου νυχθημερὸν ἐκπυροσκροτοῦνται πυροτεχνήματα.

Εἷς τῶν σοφῶν τοῦ καταστήματος μ' ὑπεδέχθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν καὶ μοὶ ἐπρόσφερε κάθισμα. Κυρίε μου, τῷ εἶπον, εἰς φράσιν γαλλικὴν *ἱκανῶς εὐλιπτον*, μεγάλως θέλετε μ' ὑποχρεώσει νὰ μὲ δώσητε πρὸς ὀλίγον τὴν ἱστορίαν τῶν δυναστειῶν τῶν πέντε ἀδελφῶν Λούγγ καὶ τῶν ἑξηκοντατεσσάρων Χὲ-τού. Αἱ βασιλεῖαι αὗται, ὡς σᾶς εἶναι γνωστόν, ἔρχονται ἀμέσως μετὰ τὴν τρίτην γενεὰν τῶν πρώτων αὐτοκρατόρων, τὴν τῶν Γὶν-Χοάγγ, ἤτοι βασιλέων τῶν Ἀνθρώπων, πρὸς διάκρισιν τῆς τῶν Τὺ-Χοάγγ, ἤτοι βασιλέων τῆς Γῆς.

Ὁ σοφὸς μ' ἤκουσε προσεκτικῶς· ἔβαλεν ἐντὸς τῆς ῥινὸς κόκκους μαύρου ὀπίου, καὶ σκεφθεὶς μικράν, Λαὸ-γέ. μ' εἶπε, δὲν μᾶς εὑρίσκονται τὰ βιβλία ταῦτα.

Ἐφαίνετο δὲ πολλὰ εὐχαριστημένος καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐγνώριζε τὴν λέξιν Λαὸ-γέ, τὴν σημαίνουσαν κύριε, διὸ καὶ μὲ τὴν ἐπανέλαβε χιλιάκις ἐν μέσῳ τῆς ὁμιλίας.

Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, τῷ εἶπον μετὰ ταῦτα, ὅτι μετὰ τὰς ἐνδόξους βασιλείας, τῶν Κοὺγγ-σὰν-χέ, Τσὲν-μὶν, Ὑ-τὶ-χέ, καὶ Λοὺξ-Τσουγχέ, ἠκολούθησαν αἱ ἔτι ἐνδοξότεραι ἄλλων ἑβδομήκοντα καὶ μιᾶς δυναστειῶν, καὶ ὅτι ὅλας ταύτας ἠμαύρωσε μετὰ ταῦτα εἰς δόξαν ὁ ἀθάνατος αὐτοκράτωρ Κί, πρῶτος μουσικὸς τῆς γῆς καὶ νομοθέτης τῆς Σινικῆς συμπεριφορᾶς. Ἐπεθύμουν νὰ συμβουλευθῶ εἰς τὸ Μέγα Ταμιευτήριον πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου Κί.

Ἡ ῥὶς τοῦ σοφοῦ κατέβη καὶ δεύτερον πρὸς τὴν πυξίδα τὴν ἔχουσαν τὸ μαῦρον ὄπιον· ἀναπτύξας δὲ πλατὺ μανδήλιον τοῦ Μαδρὰς καὶ ἐνσείσας τὴν κεφαλήν, τὴν χεῖρα, καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐποίησε ψόφον μέγαν, ὅμοιον πολλὰ μὲ τὴν κλαγγὴν τοῦ ὀργάνου μπίν. Ἀφοῦ ἡ ἐγκεφαλῖτις καταιγὶς ἐκόπασεν, ἐδίπλωσεν αὖθις τὸ μανδήλιον, τὸ ἐπέρασε πεντάκις ἐπὶ τῆς ῥινός, καὶ μ' εἶπε·

— Δὲν ἔχομεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου αὐτοκράτορός Κί.

— Δὲν ἔχετε *τίποτε* λοιπόν! ὑπέλαβον ἐγὼ μὲ τὸ φλέγμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δίδει εἰς ἡμᾶς ἡ σοφία, καὶ ὅπερ καθιστᾷ ἀφώνους τοὺς σοφοὺς τῶν βαρβάρων λαῶν ὅσους δὲν ἐφώτισεν ἡ ἱερὰ λαμπὰς τοῦ Μενοῦ.

Ὁ σοφὸς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, κ' ἔκλινε τὴν κεφαλὴν κλείων τὰ ὄμματα, ὅπερ δηλοῖ εἰς τὴν παγκόσμιον γλῶσσαν *τίποτε!*

Ἀλλ' αἴφνης, σταθῆτε! ἀνεφώνησε περιχαρῶς, ἔχω νὰ σᾶς δείξω μίαν ὁλόκληρον σειρὰν Σινικῶν βιβλίων· θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, εἶμαι βέβαιος· ἀκολουθεῖτέ με, Λαὸ-γέ.

Τὸν ἠκολούθησα.

Κατέβημεν εἰς ὑπογείους στοὰς ὁμοίας μὲ τοὺς Ἰνδικοὺς ναοὺς τῆς Ἐλεφάντας. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἔκειντο ἐπὶ βάθρων εἴδωλα ἐκ γύψου τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, ὅλοι νεκροί· ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν, μεγάλοι ἄνδρες ζῶντες ποτὲ δὲν ὑπάρχουσι.

— Ἰδού, εἶπεν ὁ σοφὸς, τὰ Σινικὰ βιβλία.

Ἀλλὰ τὰ Σινικὰ ἐκεῖνα βιβλία ἦσαν Περσικά. ὑπῆρχε δὲ κ' ἓν λεξικὸν εἰς γλῶσσαν Χοεῖ-χοεῖ καὶ Σινικήν, καὶ δεκαεπτὰ ἐπιστολαὶ τῶν βασιλέων τοῦ Τουρφὰν, τοῦ Καρμὶλ καὶ τῆς Σαμαρκάνδας.

Εὐχαριστήσας τὸν σοφὸν μὲ τὴν ἁπλῆν ἐκείνην εὐγένειαν τὴν ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου αὐτοκράτορος Κί, ἐξῆλθον τῆς βιβλιοθήκης.

Διαβαίνων ἐκ τῆς πλησίον ὁδοῦ εἶδα πλῆθος πολὺ ἀνθρώπων συνηγμένων καὶ θεωρούντων μετὰ πολλῆς περιεργείας παραπετάσματά τινα καὶ ξύλα καλύπτοντα βεβαίως πρᾶγμά τι πολὺ ἀξιόλογον, ἐπειδὴ ὅλοι ἠτένιζον πρὸς αὐτό, ἂν καὶ δὲν ἔβλεπαν τίποτε.

Ἠρώτησα τὸν ἁμαξηλάτην μου, ἄνδρα πολυμαθέστατον, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ συλλάβω πολλὰ ἔξοχον ἰδέαν περὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σοφίας τῶν ὁμοτέχνων του.

Ἔμαθον λοιπὸν ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἠγείρετο μνημεῖον εἰς τιμὴν περιφήμου τινὸς ποιητοῦ γεννηθέντος ἐν Παρισίοις καὶ ἀποθανόντος ἐν Παρισίοις· ὁ σοφὸς ἁμαξηλάτης εἰς δύο λέξεις μ' εἶπεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ἀνδρός. Μολιέρος ἦτο τὸ ὄνομά του· ἐσύνθεσεν ἀριστουργήματα καὶ τὰ ἐσύριξαν· οἱ αὐλικοὶ τὸν κατέτρεξαν, ἡ γυνή του καὶ οἱ δανεισταί του τὸν κατεπιλάτευσαν, καὶ ἐξέπνευσεν ἐλεεινῶς ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἀναμέσον δύο ἀλειμματοκηρίων. Εἰς τὸ νεκρόν του σῶμα ἠρνήθησαν τὰς ἐπικηδείους τιμάς· διακόσια δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔτη οἱ συμπολῖταί του θέλοντες νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι δι' ὅσας λύπας ὑπέφερε ζῶν, ἤγειρον εἰς αὐτὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο. Ὁ Γάλλος εἰς ὅλα του εἶναι γοργός, ἀλλ' ὅταν ἦναι λόγος περὶ εὐγνωμοσύνης θέλει δύω τοὐλάχιστον αἰῶνας διὰ νὰ κάμῃ τὸν στοχασμόν του.

Ὦ εὐγενῆ τέκνα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὅτε

ἡ μήτηρ τοῦ Κρμφουκίου μετέστη ἐκ τῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουμίγγ, Σαφεὶ ὁ μέγας λιθοξόος ἀνήγειρεν εἰς αὐτὴν τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μνημεῖον, ἔνθα ἡ ἔνδοξος γυνὴ παρίσταται ἐπάνω τοῦ ὄρους Νικιοῦ αἰτοῦσα παρὰ Θεοῦ τὴν γονιμότητα τῆς νηδύος αὐτῆς.

Μετέβην ἀκολούθως εἰς τὸ παλάτιον τῶν τετρακοσίων ἑβδομήκοντα αὐτοκρατόρων, οἵτινες κυβερνῶσι τὸ Παρίσιον, τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀφρικήν, καὶ ὀνομάζονται *ἀντιπρόσωποι*. Διὰ νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο, ἀπαιτοῦνται τεμάχιά τινα χάρτινα, πολὺ ῥυπαρά· δίδεις τὸ χαρτίον σου εἰς ἕνα Κύριον μὲ φουσκωμένον πρόσωπον καὶ ἀλαζονικὴν ῥῖνα καὶ εἰσέρχεσαι. Οἱ τετρακόσιοι καὶ ἑβδομήκοντα αὐτοκράτορες κάθηνται ὅλοι κατὰ σειρὰς εἰς αἴθουσαν σκοτεινὴν μόλις φεγγομένην ἀπὸ ὀλίγον φῶς, οἷον τὸ τῆς σελήνης περὶ τὸ ὕστερόν της τέταρτον. Εἷς αὐτοκράτωρ ἥμερος καὶ γλυκύς, Κύριος Σὸ-ζὲ ὀνομαζόμενος διευθύνει τοὺς ἄλλους τετρακοσίους ἑξήκοντα ἐννέα παίζων ἁπλῶς εἰς αὐτοὺς τὸ κουδούνιον. Οἱ αὐτοκράτορες εἶναι κακοενδυμένοι· οἱ πίλοί των ἄσχημοι καὶ καταβαίνουν εἰς τὰ ὀφρύδιά των. Ὁμιλοῦν πολλά, πηγαίνουν, ἔρχονται, παίζουν κάποτε ἢ κοιμῶνται, ἢ γράφων ἐπιστολὰς πρὸς τὰς γυναῖκάς των, ἐνῷ εἷς αὐτοκράτωρ ἱστάμενος ὄρθιος ψάλλει ἐκ βυθίων κάτι μυστηριῶδες εἰς ἦχον κατανυκτικόν, παρεμφερῆ μὲ τὸν ἡμέτερον ὕμνον τῆς Λύγῆς, πλὴν χωρὶς τὰ κύμβαλα καὶ τὰ ἐθνικὰ *Ἰού*· ὅστις τῶν αὐτοκρατόρων ἀγαπᾷ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ψάλῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀρεσκείας του, στρέφων τὰ ὀπίσθια κατὰ τὸν κύριον Σὸ-ζέ. Ἔκαμα αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν πρὸς ἕνα τῶν γειτόνων μου· Κύριέ μου, τῷ εἶπον, πῶς τὸ ὀνομάζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον; ἀντιπροσωπικὴν κυβέρνησιν, μ' ἀπεκρίθη.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ Παρίσιον δὲν καίονται κατὰ πᾶσαν νύκτα πυροτεχνήματα, ὡς εἰς τὸ Πεκῖνον, διασκεδάζω πλέον τὰς ὥρας εἰς τὴν ὅπεραν. Πεντήκοντα χιλιάδας *Ἰσακγία* δίδει ἡ Κυβέρνησις κατ' ἔτος εἰς κράκτας τινὰς μόνον διὰ νὰ συνάζωνται καὶ νὰ φωνάζουν πᾶσαν νύκτα ὡς δαιμονισμένοι, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τεσσαράκοντα χάλκινα ὄργανα συναλαλάζοντα. Ἐννοεῖς ὅτι τοιοῦτον θόρυβον οὐδεὶς Κινέζος συνειθισμένος εἰς τὴν ἱλαρὰν μελῳδίαν τοῦ ὕμνου τῆς Λύγῆς δύναται δὶς νὰ ὑπομείνῃ· ὅθεν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης νυκτὸς ἀπεχαιρέτισα τὴν ὅπεραν· ἀλλ' ἀκολούθως μαθὼν ὅτι παίζονται εἰς αὐτήν, κατά τινα φυσικὴν ἐναντιότητα τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος, καὶ δράματα ἄλαλα ὅπου κάνεις δὲν προφέρει λέξιν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὅπεραν. Τὰ δράματα ταῦτα ὀνομάζονται βαλλέτα, παριστάνονται δὲ ἀπὸ γυναῖκας χορευτρίας. Εἰς τοῦτο καὶ εἶμαι κ' ἐγὼ σύμφωνος· εἶναι τὸ μόνον ἄξιον θαυμασμοῦ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχουν οἱ Παρίσιοι, πλὴν τοιοῦτον ὥστε βλέπων αὐτὸ λυπεῖ τις καὶ αὐτὸ τὸ Πεκῖνον. Ὑπόθες πεντήκοντα γυναῖκας νὰ μὴ ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸ στόμα ἄχνην, καὶ νὰ χορεύουν τρέλλα μὲ πόδας Κινεζικούς! Ἐνοικίασα ἓν θεωρεῖον διὰ τὰ βαλλέτα.

Εἶναι μία χορεύτρια Ἀλεξανδρίνα λεγομένη, διὰ δὲ τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἐπικαλουμένη Φιγουράντα· ἔχει μαῦρα μαλλία ἀθάνατα καὶ πόδας σχεδὸν διάλου. Οἱ μικροὶ μικροὶ της πόδες χάνονται καὶ αὐτοὶ εἰς ταχυτάτας στροβιλώδεις περιστροφὰς ἐμπαιζούσας κ' ἐκθαμβούσας τὸ ὄμμα· ἓξ κατὰ συνέχειαν νύκτας—τὸ πιστεύεις;—ἔμεινα νὰ τὴν βλέπω μὲ προσοχὴν σημαντικήν. Ἐλησμόνησα καὶ τὴν σεμνὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν φέρω ὡς πρέσβυς τοῦ Οὐρανίου Κράτους, καὶ τὰς τεσσαράκοντα περιόδους τῶν δώδεκα φεγγαρίων, αἵτινες βαρύνουσι τὸ μέτωπόν μου.

Μίαν ἑσπέραν ἡ θύρα τοῦ θεωρείου μου ἀνοίγεται καὶ κύριός τις δειλὸς εἰσέρχεται προσκυνῶν ταπεινότατα καὶ μὲ λέγει· ἄκτις τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἄστρον τοῦ Τιέν, ἔχω μίαν χάριν νὰ σὲ ζητήσω.

Ἐποίησα τὸ παγκόσμιον σημεῖον τὸ σημαῖνον, Λάλει.

Ἐλάλησε.

Εἶμαι, εἶπεν, ὁ θεατρικὸς σκηνογράφος, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀποτελείωσα ἓν Κινεζικὸν περίπτερον διὰ τὸ δρᾶμα, «Κίνα ἀνεφγμένη ἢ Ἔρωτες τῆς κυρίας Φλαμπῶς ἐν Πεκίνῳ.» Δύνασαι, καλέ μου κύριε, τώρα εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως νὰ ἔλθετε νὰ δώσητε ἓν βλέμμα εἰς τὸ ἔργον μου, διὰ νὰ μὲ κάμητε τυχὸν χρησίμους τινὰς παρατηρήσεις;

Ἡ πρότασίς σου, τῷ ἀπεκρίθην, μὲ εἶναι ἀρεστή· ὁδήγει με καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Οὐρανέ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, εὐχαριστῶσε ὅτι εἰσήκουσας τὰς εὐχάς μου!

Διελθόντες πολλοὺς ὑπογείους διαδρόμους ἐφθάσαμεν εἰς τὰ παρασκήνια. Ὁ σκηνογράφος μ' ἔδειξε τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον εὗρον ἐπαίνων μόνον ἄξιον, ὡς σύμφωνον ἐντελῶς μὲ τὴν Κινεζικὴν αἴσθησιν. Ἐν τούτοις ὄπισθέν μου ἠκούοντο ψελλίσματα καὶ φωναὶ πολλαὶ νεαραὶ καὶ κωτίλαι. Ἐστράφην χωρὶς νὰ θέλω ἀποτόμως καὶ εἶδα. Ἦσαν πλῆθος νέων χορευτριῶν, αἵτινες ὠφελούμεναι ἀπὸ τὴν διακοπήν, ἀπεζημίουν ἑαυτὰς διὰ τὴν βεβιασμένην μακρὰν σιωπήν των.

Ἀλλὰ μία ἀστραπὴ ἔκλεισε τὰ ὄμματά μου. Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα ἦτο μετ' αὐτῶν!

Ἐζήτησα γύρω μου τὸν σκηνογράφον διὰ νὰ μὲ δώσῃ ἀντιπερισπασμὸν καὶ στάσιν τινά, ἀλλ' εἶχε γείνει ἄφαντος. Ἐπεκαλέσθην τότε τὰς ψυχὰς τῶν ἐνδόξων προγόνων μου, κ' ἐζήτησα νὰ μοὶ ἐμπνεύσωσι θάρρος καὶ ἀταραξίαν, τὰς δύο ταύτας ἀρετάς, αἵτινες ἀναδεικνύουσι τοὺς ἥρωας τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἐρώτων.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα εἶχε σχῆμα καὶ στάσιν βασιλίσσης· τὸ λιγυρὸν καὶ ὑγρόν της σῶμα ἐταλαντεύετο ἁβρῶς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἐνῷ ὁ ἕτερος ποῦς κεκαμμένος κατὰ τὸ ἄκρον καὶ κάτω νενευκώς, ἐκινεῖτο κίνησιν ἐνδελεχῆ καὶ χαριεστάτην ἀπὸ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ποτὲ Σινικὴ γυνὴ τοῦ Τούγγ-τσοῦ-Φὼ δὲν συνέθλασε τόσον κρατερῶς τὸν πόδα ἵνα σαγηνεύσῃ Κολάον ἐκπεπτωκότα. Οἱ ὀφθαλμοί μου ἀνεώχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐρασμίου ἐκείνου ποδὸς καὶ πλέον δὲν ἀπεσπάθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἀφίνω σὲ νὰ κρίνῃς τὴν ἔκπληξίν μου ὅτε ἤκουσα τὴν γοργὴν φωνὴν τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας ἀποτεινομένης πρὸς ἐμὲ μὲ τοιαύτην τόλμην, ὡς νὰ ἦτο αὐτός ὁ στρατηγὸς τῶν τίγρεων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Κύριε, μ' εἶπε, θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἔχωμεν εἰς τὸ πρῶτον Κινεζικὸν βαλλέτον μας;

Ἄφησα τὸν πόδα καὶ ἀνέβην πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς χορευτρίας, μὲ τόνον δὲ φωνῆς ὅλως παρισινόν, ἀπήντησα κατὰ τὸν ἐξῆς εὐγενικὸν τρόπον.

— Μάλιστα, Κυρία, θέλω ἔλθει ἵνα θέσω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς πόδας σας.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα λαβοῦσα τότε ἐλευθεροτρόπως τὸν βραχίονά μου μ' ἔσυρεν ὡς εἰς περίπατον ἀναμέσον τῶν σκηνικῶν παραπετασμάτων λέγουσά μοι· Ὥστε, καλέ μου κύριε, ὑπάρχει λοιπὸν Κίνα πραγματικῶς; καὶ ὁ κίτρινος ποταμὸς δὲν εἶναι μῦθος; Ἔλα, εἰπέ με ἐλεύθερα· ὅλοι οἱ Κινέζοι δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπὸ φαρφουρίον; Περιπατοῦν καὶ αὐτοί, ὁμιλοῦν καὶ αὐτοί, καθὼς τώρα ἡμεῖς οἱ δύω; ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἄλλοι Κινέζοι εἰς τὸν κόσμον δὲν ἦσαν ἀπὸ τὸν Λυρίολον τοῦ Φραγκώνη· γνωρίζετε τὸν Λυρίολον τοῦ Φραγκώνη;

Ὅλαι αὗται αἱ ἐρωτήσεις ἐπῆλθον τόσον ταχεῖαι καὶ ἀλλεπάλληλοι ὥστε μ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποκριθῶ. Εἰς δὲ τὴν τελευταίαν της λέξιν ἡ Ἀλεξανδρίνα ἐπανακληθεῖσα εἰς τὴν σκηνὴν δι' ἑνὸς κρούματος βιολίου, ἀφῆκεν ἀποτόμως τὸν βραχίονά μου κ' ἐπήδησεν ὡς δορκάς, ὑποτονθορίζουσα τὸν ἦχον πρὸς ὃν ἔμελλε νὰ χορεύσῃ. Μὴ ἔχων δύναμιν νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ἐπερίμεινα ἐκεῖ ἀκίνητος ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ τῇ δώσω τὰς ἀποκρίσεις τῶν ἐρωτήσεών της.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέστρεψε· τῇ ἐπρόσφερα τὸν βραχίονά μου· ἀλλ' αὐτὴ ἐφαίνετο μὴ ἐνθυμουμένη πλέον τὰς προτέρας ἐρωτήσεις της· ἡ φαιδρότης ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ χαρίεντος προσώπου της τὸ ὁποῖον συνέστελλε μέριμνά τις καὶ λύπη.

— Εἴδετε, μ' εἶπε, πόσον ἀπόψε τὸ κοινὸν εἶνε ψυχρόν; ἔχετε εἰς τὸν τόπον σας ὅπεραν;

— Ὄχι, Κυρία.

— Δὲν ἔχετε ὅπεραν! καὶ τί τόπος εἶναι αὐτὸς χωρὶς ὅπεραν; Τί κάμνουν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ;

— Εὑρίσκονται εἰς ἀκηδίαν, Κυρία μου, ἐπειδὴ σεῖς δὲν εἶσθε παροῦσα.

— Νά τα δά! εἶναι ἐρωτικός! πλὴν δὲν βλάπτει· ἂν δὲν ἔχετε ὅπεραν εἰς τὴν Κίναν, ἔχετε ὅμως ὡραῖα ῥιπίδια· ὁ ἀνεψιός ἑνὸς γερουσιαστοῦ τῆς Γαλλίας μ' ἐφιλοδώρησεν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἓν ῥιπίδιον τῆς Κίνας· θαυμάσιον πρᾶγμα σᾶς λέγω! Οἱ ταρσοὶ ἐλεφάντινοι μὲ ἐγκολλήματα ἀργυρᾶ, εἰς δὲ τὸ πτύγμα δύω κίτρινοι αἴλουροι συμπαίζοντες μὲ ἀλεκτρυόνα. Τὸ ἔχασα εἰς τὸν χορόν!

— Εὔκολον ν' ἀντικατασταθῇ, Κυρία μου, ἔφερα τριάκοντα τρία ῥιπίδια ἀπὸ Κὲ-Χόλ.

— Ἀληθινά, καὶ τί θὰ τὴν κάμετε αὐτὴν τὴν ὡραίαν συλλογήν;

— Εἶναι δῶρα διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν πρέσβεων.

— Ὤχ! δὲν βαρύνεσθε! τί τὰ θέλουν αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβεων τὰ ῥιπίδια! Ἔπειτα εἶναι τόσον ψυχραὶ αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβεων, ὥστε δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀερίζωνται· ἂν εἶχα ἐγὼ τὰ τριάκοντα ῥιπίδιά σας θὰ ἔκαμνα τὰς πρώτας χορευτρίας νὰ σκάσουν ἀπὸ ζηλοτυπίαν.

— Κυρία μου, τὰ ῥιπίδια εἶναι ἀπ' αὔριον εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Καὶ σᾶς τί σᾶς λείπει νὰ εἶσθε τέλειος γάλλος; Ἰδέτε ποίους ἀνθρώπους ὀνομάζουν Κινέζους! Ἰδού νὰ σᾶς δώσω τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας μου. Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάρ. ὁδὸς Προβηγκίας. Ἀρ... πρῶτον πάτωμα. Ὁ θυρωρός μου δέχεται τὰ δι' ἐμὲ δῶρα ἀπὸ τὰς ἑπτά, καὶ τὰ παραδίδει σῶα καὶ ἀνελλιπῆ εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου μετὰ μεσημβρίαν.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐποίησε μίαν συστροφὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς κ' ἔφυγε. Ἐπανελθὼν μετὰ τὴν παράστασιν οἴκαδε ἐζήτησα νὰ βάλω τάξιν καὶ ῥυθμὸν εἰς τὰς ἰδέας μου, καὶ νὰ μελετήσω ἐμβριθῶς τὰ διατρέξαντα. Ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος κεφαλή μου εὑρίσκετο εἰς μεγάλην σύγχυσιν. Τὸ ἐν Κὲ-Ἐμίλ χαρέμιόν μου τὸ γνωρίζεις· σεμνότερον χαρέμιον δὲν δίδεται· μόλις νὰ περιέχῃ δεκαπέντε γυναῖκας ἀπὸ Κὲ-Χόλλ, αἵματος ταταρικοῦ καὶ δεκαπέντε ἀπὸ Θὸγγ-Χουφὸ αἵματος καθαρῶς κινεζικοῦ, ἂν ἡ Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φὰρ εἰσέρχετο εἰς τὸ χαρέμιόν μου ἡ παρουσία της ἤθελεν ἀμαυρώσει τὸ κάλλος τῶν ἀγλαοτέρων μου γυναικῶν, ὡς ἡ πανσέληνος θαμβόνει τὸ φῶς τῶν μικρῶν ἄστρων τῆς αὐγῆς φαινομένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τυργετόν. Ἀλλοίμονον! τὸ αἰσθάνομαι· συνεκέντρωσα ὁ τάλας ἐπὶ μιᾶς μόνης κεφαλῆς καὶ τοὺς τριάκοντα ἔρωτας τοὺς κεκλεισμένους ἐντὸς τοῦ σεμνοτάτου χαρεμίου μου!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν παρέδοσα εἰς τὸν θυρωρὸν τὰ τριάκοντα τρία ῥιπίδια καὶ μίαν πυξίδα μὲ *σατουράν*.

Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ μεσημέριον, ἐνεδύθην στολὴν αὐλικοῦ. Ἔβαλα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν κανάρινον σκοῦφον μὲ τὸ πτερὸν τοῦ ὀρνέου Λεὺ-τσέ· ἐφόρεσα δὲ καὶ τὸν πλατὺν σελήναυγῆ χιτῶνα τῶν μανδαρίνων μὲ τὰς κιτρινοχρόους ἀμαυρὰς χειρίδας· καὶ βεβαιωθεὶς ἀπὸ τὸν καθρέπτην μου ὅτι ὡμοίαζον τὸν νέον Τσιοὺ, τὸν πρίγκιπα τοῦ φωτὸς ὅτε ἀνέστη πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Μιγγ-Τάγγ, ἐπορεύθην πρὸς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φὰρ, ὅπου εἰσήχθην μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν.

Τὸ ἔνδυμα τῆς πόλεως τὸ ὁποῖον ἡ κ. Ἀλεξανδρίνα ἐφόρει τὴν ἐδείκνυε μεγαλητέραν, ἀλλ' ὁ ποῦς ἦτον ὁ αὐτός· ὁ ποῦς ἐκεῖνος ἔζη μὲ ἐνδελεχῆ σπασμωδικὴν κίνησιν ὡς ἡ ψυχὴ τῆς χορευτρίας νὰ ἐκλείσθη εἰς τὸν δεξιόν της πόδα, καὶ ἡ νέα γυνὴ νὰ ἐσκέπτετο διὰ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς αὐτῆς.

— Κύριε, μὲ εἶπε, λαβοῦσα μὲ τρόπον ἐλεύθερον τὰς χεῖράς μου. Εἶμαι ἡ εὐτυχεστάτη τῶν γυναικῶν· τὸ δῶρόν σας εἶναι πολύτιμον, βασιλικὸν ἀληθῶς. Καθίσατε νὰ εἴπωμεν τίποτε· θέλω σᾶς παρουσιάσει τὴν μικράν μου ἀδελφήν· θὰ ἴδητε ἕνα ἄγγελον.

Κοράσιον δωδεκαετὲς ζωηρὸν καὶ ἔξυπνον ὡς πίθηκος ἔτρεξε κατεπάνω μου κ' ἔφερεν ἄνω κάτω καὶ τὴν στολὴν καὶ τὸν σκοῦφόν μου.

— Πῶς εὑρίσκετε τὴν μικράν μου ἀδελφήν; ἠρώτησεν ἡ χορεύτρια.

— Τὴν εὑρίσκω.. ἀδελφήν σας· ἀπεκρίθην ἐγὼ μὲ βλέμμα ἐκφραστικώτατον.

— Ὁλόγος ἐρρέθημὲ χάριν, φίλτατε δόκτωρ!

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται, Κυρία μου, τὸ ὡραῖον τοῦτο κοράσιον;

— Ὄνομ' ἀκόμη δὲν ἔχει, φίλτατε δόκτωρ· περιμένει τὸν ἀνάδοχόν της κατά τι ἔθος θεατρικόν· ἐπιθυμεῖτε νὰ γείνετε ἀνάδοχός της;

— Μετὰ πάσης χαρᾶς.

— Ἐλᾶτε λοιπόν· εὑρέτε ἓν ὄνομα, ὄνομα τῆς πατρίδος σας.

— Ἔστω, τὴν ὀνομάζω *Διλερί*· τὸ ὄνομα εἶναι μογγολικόν.

— Καὶ δηλοῖ;

— *Φαιδρότης ὀφθαλμοῦ*, Εἶν' ἐπιτυχημένον;

— *Διλερί!* ἐξαίσιον! Πῶς λοιπόν! Οἱ Μογγόλοι ἔχουν ὀνόματα τόσον μελιστάλακτα καὶ μένουν ἀκόμη Μογγόλοι! εἶναι ἀπίστευτον! Κυρία Διλερί, εὐχαρίστησον τὸν Κύριον ἀνάδοχόν σου...

— Θὴν προορίζετε εἰς τὸ θέατρον τὴν ὡραίαν αὐτὴν κόρην;

— Ἄπαγε! τὴν βαπτιστικήν σας εἰς τὸ θέατρον; ποτὲ ποτέ! Προτιμῶ χιλιάκις νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ μοναστήριον· ἡ ζωὴ τῆς κωμῳδοῦ εἶναι κόλασις. Ἡ γνησία εὐφυΐα δὲν δύναται νὰ λάμψῃ· ὁ φθόνος τὴν φονεύει, ἡ διαβολὴ καὶ ῥαδιουργία τὴν ποτίζουν νυχθημερὸν χιλίων εἰδῶν φαρμάκια. Πρέπει νὰ κάμῃς προσωπικὴν ταπεινοτάτην ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ποιητὴν διὰ νὰ λάβῃς μικρόν, ἐλάχιστον μέρος εἰς τὴν παράστασιν. Μ' ὑπεσχέθησαν ἕνα μονόλογον εἰς τὸ δρᾶμα τῆς *Γιζέττας*, καὶ τίποτε! τὸν ἔδωκαν ἄλλοῦ. Μολοντοῦτο, χωρὶς περιφιλαυτίαν, τὸ Κοινὸν μὲ λατρεύει ἂν καὶ ἡ Κυρία Φατμὲ Θριαμβεύῃ ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἔχει καὶ τὴν προστατεύουν δύω μεγάλαι ἐφημερίδες καὶ δύω μικραί. Ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὴν ῥαδιουργίαν· ποτὲ δὲν ἐπάτησα τὴν θύραν ἐφημεριδογράφου ἢ ποιητοῦ· ἔλησεν ὁ καιρὸς τῆς συμφωνίας μου; δίδω τὴν παραίτησίν μου κ' ἐπιστρέφω εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον.

Μ' ἐκείνην τὴν θαυμαστὴν λεπτότητα καὶ δόξνοιαν τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα τοῦ Φὼ ἐχάρισεν εἰς μόνας τὰς κεφαλὰς τῶν πιστῶν του, καὶ ἥτις μᾶς καθιστᾷ τόσον καθυπερτέρους τῶν λοιπῶν θνητῶν ἠρώτησα νωχελῶς πως τὴν Κυρίαν Ἀλεξανδρίναν ἂν ἠσθάνετο κλίσιν πρὸς τὸν γάμον.

Ὦ Θεέ μου! εἶπε σταυρόνουσα τοὺς κομψοὺς της πόδας ἐπὶ τοῦ βελουδίνου σκαμνίου· ὁ γάμος δὲν μὲ τρομάζει, ἀλλ' ὁ σύζυγος! Δὲν γνωρίζετε τοὺς Γάλλους συζύγους, φίλτατε δόκτωρ· ἀ! τί ἐγωϊσταί! Νυμφεύονται μίαν ὡραίαν γυναῖκα καὶ τὴν καθιστῶσι δούλην των, μικρὰ φροντίζοντες περὶ τῶν νόμων τῶν κειμένων κατὰ τῆς σωματεμπορίας. Ἀφοῦ τὴν βάλουν τοιουτοτρόπως εἰς τὰ δεσμά των, τὴν περιφέρουν μαζύ των παντοῦ διὰ νὰ κάμνουν τοὺς φίλους των νὰ ἔρχωνται εἰς ἀπελπισίαν. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἔλθωμεν νὰ ζητήσωμεν τοὺς συζύγους μας εἰς τὴν Κίναν, τώρα ὅτε οἱ Ἄγγλοι τὴν ὑπεχρέωσαν ν' ἀνοίξῃ τοὺς λιμένας της εἰς τοὺς Εὐρωπαίους. Αἴ! φίλτατε δόκτωρ· δὲν εὑρίσκεις τόσον εὔκολα εἰς τὰ Παρίσια ἄνδρα νὰ χαρίζῃ εἰς τὴν γυναῖκά του τριανταπλᾶ ῥιπίδια οὕτως ἁπλῶς ὡς νὰ ἦτο μία καλημέρα. Οἱ Κινέζοι εἶναι καλοὶ σύζυγοι, Κύριε δόκτωρ;

— Ἀρνία!

— Ἀληθινά; κρίμα ὅμως νὰ ἔχουν οἱ Κινέζοι οὕτω πως τοὺς ὀφθαλμούς!

— Λοιπὸν εἰς τὰ ἑξῆς θὰ ἔλθωμεν ἡμεῖς νὰ ζητήσωμεν τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὰ Παρίσια.

— Εἰς τὴν ζωήν μου, φίλτατε δόκτωρ, εἶσθε ἀξιολάτρευτος. Μ' ἔχετε καταδουλωμένην μὲ τὰς χάριτάς σας· ἀμηχανῶ πῶς ν' ἀνταμείψω τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τὰ δῶρά σας... Ἀγαπᾶτε νὰ σᾶς προσφέρω ἓν θεωρεῖον τῆς τετάρτης σειρᾶς διὰ τοὺς ἀνθρώπους σας; αὔριον παριστάνεται τὸ δρᾶμα ἡ *Γιζέττα*· νὰ σᾶς δώσω δι' ἕνα μῆνα συνδρομὴν εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Ῥουέν;

— Εὐχαριστῶ, κυρία, σᾶς εἶμαι ἐπίσης εὐγνώμων ὡς ἂν ἐδεχόμην τὰς χάριτάς σας. Ἔχω μίαν ἄλλην χάριν νὰ σᾶς ζητήσω.

— Μίαν μόνην! εἰπέτε.

— Ἔφερα μαζῆ μου ἀπὸ τὴν Κίναν ἓν φύλλον παπύρου καὶ μελάνην. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ ἐπάρω τὴν εἰκόνα τοῦ δεξιοῦ σας ποδός.

— Ἀ! τί ἰδέα Κινεζική! ἀνεβόησεν ἡ χορεύτρια καγχάζουσα δυνατά· καὶ τοῦτο ἀποκαλεῖται χάριν! Λάβετε τὴν γραφίδα σας, δόκτωρ, σᾶς παραχωρῶ τὸν πόδα μου... Θέλετε νὰ τὸν ἀντιγράψετε κατὰ φύσιν, ἢ μήπως μὲ σάνδαλον ὀδαλίσκης;

— Θέλω νὰ τὸν ζωγραφήσω ὡς ἔχει τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε· ἐν τούτοις ἐγὼ διασκεδάζω μὲ τὴν μικρὰν περιεργαζομένη τὰς ζωγραφίας τῶν ῥιπιδίων σας.

Ἤτο εἰς τὸ τρίτον ῥιπίδιον ὅταν ἐγὼ ἀπετελείωσα τὸν χαρίεντα πόδα, τὸν ὁποῖον ἔκαμα ὁλόμοιον. Ἡ χορεύτρια ἐμβλέψασα εἰς τὸ σχέδιον ἀνέδωκε κραυγὴν θαυμασμοῦ λέγουσα·

— Ἀγαπητὲ δόκτωρ; σεῖς ἀντεγράψατε τὸν πόδα μου διὰ μονοκονδυλιᾶς.

— Κυρία μου, περὶ ἐμοῦ ἐλέχθη ὅτι καὶ τὸν ἄνεμον ἤθελα ζωγραφήσει ἂν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἴδω διαβαίνοντα· ἐζωγράφησα τὸν πόδα σας, ὅστις εἶναι τοῦ ἀνέμου εὐκινητότερος.

— Ἂν τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθήσῃ οὕτω πως φοβοῦμαι, φίλτατε δόκτωρ, ὅτι θὰ σᾶς ἐρωτευθῶ ἐγὼ ἥτις χθὲς ἔκλεισα τὴν θύραν μου πρὸς ἕνα πρίγκιπα Ἕλληνα καὶ πρὸς δύω τραπεζίτας.

Ἡ ἀθωότης καὶ αἰδὼς ἐβασίλευον εἰς τὴν μορφὴν τῆς χορευτρίας. Ἔκλινα τὴν κεφαλὴν εὐσεβάστως ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις οὕτως ἀφελῶς καὶ ἀθῶα ἤνοιξεν εἰς ἐμὲ τὴν καρδίαν της.

Ἀναχωρῶν δὲ ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ προσψαύσω μὲ ἄκρα τὰ χείλη τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χαριτωμένης νέας, δακτύλων θελκτικωτάτων, ὡς καὶ οἱ πόδες αὐτῆς.

Ὁ Κολάος τῶν ἐξωτερικῶν μ' ἐπερίμενεν εἰς τὰς πέντε διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ἐνζὲ-Χὶλλ καὶ Πεκίνῳ ἐθιμοταξίας, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τῶν ξένων πρέσβεων, καθὼς διὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστήρια τῆς Σινικῆς πολιτικῆς ὡς πρὸς τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν. Διαρκούσης τῆς μετὰ τοῦ Κολάου συνδιαλέξεως τὸ πνεῦμά μου ἔπιπτεν εἰς συχνοὺς ῥεμβασμούς, καὶ πρέπει νὰ μ' ἔφυγαν πολλοὶ λόγοι ἀδιάκριτοι. Ὁ Τιὲν νὰ δώσῃ νὰ μοὶ φέρωσι γρήγορα οἱ ῥεμβασμοί μου μεγάλα κακὰ κατὰ τοῦ Οὐρανίου Κράτους! Ἐνῷ ὁ μέγας Κολάος τῶν Χριστιανῶν μ' ὡμίλει, ὁ ἰδικός μου νοῦς ἦτο εἰς τὸν πόδα τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ. Ὁ ποῦς αὐτός, θὰ τὸ ἰδῆς, ἔχει νὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὸ Πεκῖνον.

Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον μοὶ ἐνεχειρίσθη γραμμάτιον μασχοβόλον, τοῦ ὁποίου ὁ χάρτης ἀπερυμπεῖτο τὰ δύω πτερὰ τῆς χρυσαλίδος. Ἐνδιελάμβανε δὲ τὸ γραμμάτιον ταῦτα·

«*Φιλτατε δόκτωρ!*

»Λέγουν ὅτι ἐφέρετε ἀπὸ τὴν πατρίδα σας πλῆθος σινουργῶν ἀξιοπεριέργων πραγμάτων. Ἡ Διλερί, ἡ ὡραία σας βαπτιστικὴ τόσην εὗρεν ἡδονὴν εἰς τὰ ῥιπίδιά σας, ὥστε θέλει νὰ γνωρίσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς θησαυροὺς τοῦ ἀναδόχου της. Παιδικὴ φαντασία! Ὑπεσχέθην νὰ τὴν φέρω αὔριον πρὸς ὑμᾶς περὶ τὴν μεσημβρίαν.

»Ἡ βαπτιστική σας σᾶς δίδει τὸ μέτωπον εἰς ἀσπασμόν, ἐγὼ δὲ σᾶς θέτω εἰς τοὺς πόδας μου.

»ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΑ ΣΑΙΝ ΦΑΡ.»

Γνωρίζεις, ἠγαπημένε μου Τσίγγ-Βὶτ-Χεκί, ὅτι δὲν ἔλαβον πολλὰ τῶν σινουργῶν τούτων μικρολογημάτων μας. Ἐπρόβλεψα μόνον ὀλίγα δῶρα διὰ τοὺς Κολάους καὶ τοὺς Ἄγγλους. Πλὴν κατὰ καλὴν τύχην ὅτε ἔλαβον τὸ γραμμάτιον τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας οὐδὲν σινουργὲς εἶχεν ἐξέλθει ἔτι τοῦ οἴκου μου. Μολαταῦτα εὕρισκον ὅτι ὅσα εἶχα δὲν ἦσαν ἄξια νὰ τιμηθῶσι μὲ τὰ βλέμματα τῆς θείας χορευτρίας. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ γείνω πλουσιώτερος ἀφ' ὅ,τι ἤμην.

Λαβὼν ἀκριβεῖς ὁδηγίας διευθύνθην εἰς τοῦ Δάρβου, ὁδὸς Ῥιχελιέως καὶ εἰς τοῦ Γάμβα, νέα ὁδὸς Καπουκίνων, ἐμπόρων περιφήμων διὰ τὰ σινουργῆ των. Ἠγόρασα λοιπὸν δύω παραπετάσματα, μίαν παγόδαν ἐκ φυράματος ὀρύζης, δύω πυξίδας μοσχοκάρφια, δύω συσκευὰς φαρφουρίων διὰ τὴν τράπεζαν, μίαν θερμορρόην τοῦ χαρεμίου διὰ τὸ τέϊ, μίαν τράπεζαν καμφορᾶς, μὲ ἐγκολλήματα κυπαρίσσου, τέσσαρας Μανδαρίνους ἀπὸ ἄργιλον, δώδεκα σάνδαλα γυναικεῖα, ἕνα ἅβακα διὰ τοὺς πραγματευτάς, ἓν ὄργανον *λὶ* μὲ τὸ ῥόπτρον του, δύω φύλλα τὰμ τάμ, ἓν σκιάδιον, δύω μασσητοὺς λέοντας, ἓν ὄχημα τοῦ αὐτοκράτορος Τσιὲγγ-Λόγγ.

Νὰ μὴ σὲ εἰπῶ πολύ, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τῶν σινουργῶν τούτων ἦσαν κατεσκευασμένα ἐντὸς τῶν Παρισίων. Πρὸ πάντων διήγειρε τὴν δυσπιστίαν μου τὸ αὐτοκρατορικὸν ὄχημα, ἀλλ' ἡ παραποίησις ἦτο ἐν γένει ἐπιτυχής, καὶ μόνον ὀφθαλμὸς Μανδαρίνου ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ γνήσιον ἀπὸ τὸ ψευδές, ὥστε δὲν ἐπέμεινα πολὺ ὡς πρὸς τὴν τιμήν, κ' ἔδωσα μίαν ποσότητα ὑπέρογκον τριάκοντα ἑπτὰ χιλιάδας *λὶ*.

Ὅταν ἀνέτειλεν ἡ ἄλλη ἡμέρα, ὅλας τὰς πρωϊνὰς ὥρας ἐξώδευσα τακτοποιῶν καὶ συναρμολογῶν τοὺς θησαυρούς μου, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ὅλον τι εὐάρεστον εἰς ὅρασιν. Τί εὐτυχία, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἂν κατηξίου νὰ μὲ δείξῃ διὰ τοῦ ποδός της τὸ ὡραιότατον τῶν σινουργῶν τούτων καὶ νὰ μ' εἴπῃ, ἀγαπητὲ δόκτωρ, ὅτε με τοῦτο διὰ τὸν κοιτῶνά μου.

Τέλος πάντων ἦλθεν ἡ δωδεκάτη καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη. Ἡ πόλις τῶν Οὐρὶ θέλει καταστραφῆ ἕνα καιρόν, ὅτι ἐλησμόνησε νὰ δώσῃ αὐτὴ τὰ γενέθλια εἰς τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρίναν Σαὶν Φάρ! Τὸ παρθενικόν της κάλλος μὲ ἄφησεν ἐμβρόντητον

του, ὡδήγει ἡ θεία χορεύτρια ἐκ τῆς χειρός τὴν μικρὰν ἀδελφίδα της· ῥίψασα δὲ εἰς τὴν πρώτην παρατυχοῦσαν καθέδραν τὸ σάλιον καὶ τὸ θεριστριόν της, μοῦ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα καὶ περιῆλθεν ὅλον τὸ δωμάτιον θεωροῦσα τὰ σινουργῆ καὶ περιστρεφομένη ἐπὶ τοῦ ποδὸς πρὸ ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν μὲ φωνὰς θαυμασμοῦ, αἵτινες ἔφθανον κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Τελευταῖον μὲ εἶπε·

— Φίλτατε δόκτωρ, τώρα μεταμελοῦμαι ὅτι ἔφερα ἐδῶ τὴν βαπτιστικήν σας, ὅ,τι ἰδεῖ τὸ θέλει καὶ καλά. Ἄ! τὰ παιδιά, τὰ παιδιά! ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὰ δείχνῃ τις τὸ παραμικρόν. Πλὴν εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι κ' ἐγὼ αὐτὴ ἔγεινα ὡς παιδὶ βλέπουσα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματά σας. Ἂν δ' ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω ἓν ἐξ αὐτῶν, δὲν ἤθελα λάβει κάνὲν ἀπὸ φόβον μὴ μεταμεληθῶ κατόπιν, ὅτι κακῶς ἐξέλεξα.

Ἔλεγε δὲ ταῦτα μὲ στωμυλίαν καὶ τόσην εὐστροφίαν λόγου προσεκτείνουσα ἐνταυτῷ τὸν δεξιὸν πόδα ἔξω τῆς βραχυτάτης ἐσθῆτος, ὥστε νὰ δελεάσῃ καὶ τὸν ἐναρετώτερον λάμαν τοῦ Δόγγ-Χίγγ.

— Κυρία μου, τῇ εἶπον· ἐγὼ νὰ σᾶς εὕρω τρόπον νὰ μὴ λάβητε ἀνάγκην ἐκλογῆς.

—Πῶς; πῶς; νὰ ζῆτε, φίλτατε δόκτωρ, διδάξετέ με αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πλὴν μ' ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν μεταχειρισθῆτε. . . τὸ ὁρκίζεσθε;

— Ὁρκίζομαι.

— Θὰ ἐμμείνετε εἰς τὸν ὅρκον σας;

— Θὰ ἐμμείνω.

— Λοιπόν! Κυρία, λάβετέ τα ὅλα.

Ἡ χορεύτρια ἀνύψωσε μετὰ χάριτος πολλῆς τοὺς δύο βραχίονας, ἔρριψεν ὑπτίαν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλήν, καὶ εἶδα τὸν ἀλαβάστρινόν της λαιμὸν βράζοντα ὑπὸ γέλωτος σφοδροῦ καὶ σπασμωδοῦντα ὡς ὁ λάρυγξ πτηνοῦ κελαδοῦντος ᾆσμα εὐδαιμονίας.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τοὺς σπανίους ἀνεφώνησε· ἀφοῦ ἀποθάνῃ πρέπει νὰ τὸν βαλσαμώσουν. Πῶς! φίλτατε δόκτωρ, δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὰς γυναῖκας; ἀγνοεῖτε εἰς ὁποῖον κίνδυνον ἐκτίθεσθε; ἂν τώρα ἔπαιρνα μὲ τὰ σωστὰ τὸν λόγον σας;

— Τότε θὰ ἔλεγα ὅτι εἶσθε γυνὴ εἰζεύρουσα νὰ φυλάττῃ τοὺς λόγους καὶ τοὺς ὅρκους της.

— Ὄχι, ὄχι! ἂς λείπουν οἱ ἀστεῖσμοί· ὁ καλός μου δόκτωρ ἤθελε νὰ μὲ δοκιμάσῃ.

— Ποσῶς· ὁμιλῶ, σᾶς λέγω, σπουδαίως· ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα εἶναι ἰδικά σας· ἐγὼ δὲν ἔχω κάμμίαν πλέον ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν.

— Τότε λοιπὸν σεῖς εἶσθε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας μεταμορφωμένος εἰς Κόριον. Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ!

— Εἶμαι, ἀνέκραξα πίπτων πρηνὴς εἰς τοὺς πόδας της, εἶμαι εἷς ἁπλοῦς θνητὸς λησμονήσας τὴν σοφίαν του ἐνώπιον τῆς οὐρανίου σου καλλονῆς!

— Ἐπάνω, φίλτατε δόκτωρ, ἐπάνω· τί κάμνετε! εἶπεν ἡ χορεύτρια μὲ πρόσωπον ἀναλαβὸν διὰ μιᾶς ἦθος αὐστηρόν. Μὴ δὰ τρέλλαις ἐμπρὸς εἰς τὴν βαπτιστικήν σας! τί θὰ εἴπῃ αὐτὸ τὸ παιδὶ ὁποῦ σᾶς βλέπει; Θέλετε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπειτα νὰ λέγῃ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων; Δὲν ἔτυχε ποτὲ ν' ἀναγνώσητε τὰ *Γρομερὰ Παιδία* τοῦ Γαβαρνῆ; Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ μικρὰ τὰ ἀθῶα; Εἶναι ἀστυνομικοὶ κατάσκοποι!

— Ἀνηγέρθην κατατεθορυβημένος, δικαιολογούμενος ὡς ἠδυνάμην. Ἡ ὀργὴ τῆς χορευτρίας ἐφάνη πραϋνομένη, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ στενάζουσα ἐκ βάθους ψυχῆς.

— Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν, ἂν εἶχα ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα εἰς τὸ δωμάτιόν μου θὰ ἤμουν εὐτυχεστέρα τῆς σουλτάνας Βαλιδές.

— Ἀπόψε, Κυρία μου, ἡ Σινικὴ συλλογή μου θὰ ἦναι εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ἂν ἔχῃ οὕτω, φίλτατε δόκτωρ, ὑπάγω νὰ τῆς ἑτοιμάσω τόπον. Ἤθελα ὅμως, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκ τῶν σπανίων, ἡ ὑπόσχεσίς σας νὰ ἦναι σπουδαία, ἂν ὄχι ἄλλο διὰ νὰ ἐντροπιάσετε τοὺς Παρισινούς. Θέλετε νὰ πάρετε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδός; μὴ συστέλλεσθε! Ἐπειδὴ τί θὰ τὸν κάμετε τὸν ἕνα μόνον πόδα· χρειάζεται νὰ ἔχετε καὶ τὸ ταῖρί του.

— Κυρία, δὲν ἐτόλμων νὰ σᾶς τὸ ζητήσω.

— Ἄ! Ἐγὼ εἶμαι γενναία, ἐγώ· δὲν θέλω τὰ πράγματα νὰ γίνωνται μισά.

— Ὦ χάρις! ὦ ἀγαθότης! Κυρία μου, ὄχι τὰ μηδαμινὰ ταῦτα πράγματα, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ θέσω εἰς τοὺς πόδας σας ὅλην τὴν παγόδαν τῆς ἐνορίας Βαι-Λο-Τσίγγ. τὴν ἔχουσαν τὰς μὲν βάσεις ἀπὸ φαρφουρίου, τὰς δὲ κεραμίδας ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν.

— Κακὴ δουλειὰ δι' ἐμὲ δὲν θὰ ἦτο, βεβαιωθῆτε· μάλιστα αἱ χρυσαῖ κεραμίδες. Ὁ πούς μου εἶναι καλὰ οὕτω πως; πιάσετε, δά, καὶ δὲν εἶναι ἄγια λείψανα!

— Ἡ ζωγραφία μου ἐτελείωσε, Κυρία· ἡ εὐγνωμοσύνη μου δὲν θέλει τελειώσει ποτέ. Αὔριον δύναμαι νὰ ἔλθω νὰ σᾶς προσφέρω τὰς ὑποκλίσεις μου;

— Αὔριον . . . ἀλλ' αὔριον εἶναι ἡμέρα ἀποφράς· ἔχομεν χαρόν, πέντε ὡρῶν χειροκροτήσεις...

— Μεθαύριον;

— Μεθαύριον . . . ἀλλ' εἶναι Σάββατον· γεωματίζω εἰς τῆς μαμμᾶς τὰ Σάββατα . . . τὴν Κυριακὴν εἶμαι ἐλευθέρα, εἰς τὰς διαταγάς σας. Θέλετε νὰ ὑπάγωμεν τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς Βερσαλλίας; νὰ πίωμεν καὶ γάλα εἰς τοῦ ἀγροφύλακος; Εἰξεύρω ἐκ στήθους στίχους τινὰς εἰς τὰς Βερσαλλίας· νὰ σᾶς τοὺς εἰπῶ.

Ἀκμῆρον παλάτιον λαμπροῦ μονάρχου Βερσαλλίαι,
Μακραὶ δενδροστοιχίαι,

Πῶς ἀγαπῶ 'τὰ καθαρὰ καὶ σκιερὰ νερά σας
Νὰ βλέπω ζωγραφούμενα διπλὰ τὰ μάρμαρά σας.
Πῶς ἀγαπῶ . . .

Λοιπὸν τὴν Κυριακὴν σύμφωνοι· ὁ λόγος μας λόγος. Ὤ! πόσην ἔχω ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς! Τὸ ὄχημά μου τὴν Κυριακὴν τὸ μεσημέρι θὰ ἦναι εἰς τὴν θύραν σας. Εἶμαι ἀκριβὴς ὡς ὡρολόγιον τοῦ Βρεγουέτου. Χαίρετε!

Μὲ πόσην ἀνησυχίαν ἐπερίμενα τὴν πανευδαίμονα ταύτην Κυριακὴν ἥτις μ' ὑπέσχετο τηλικαύτην μακαριότητα! Μ' ἤρχετο νὰ συντρίψω ὅλα τὰ ὡρολόγια, ὅτι ἐφαίνοντο συνομόσαντα ὅλα ὁμοῦ νὰ καταστήσωσιν αἰώνιον ἐκεῖνο τὸ σάββατον. Ἀλλ' ὅσον ὁ καιρὸς καὶ ἂν δὲν θέλῃ, αἱ ὧραι πρέπει νὰ παρέλθουν. Τὴν Κυριακὴν ἦλθαν αἱ δέκα, ἦλθαν αἱ ἕνδεκα, ἐπέρασεν ἕνας ἔτι αἰὼν κ' ἐσήμανε τὸ μεσημέριον.

Ἤμην εἰς τὸν ἐξώστην καταβιβρώσκων μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλα τὰ διαβαίνοντα ὀχήματα. Εἰς τὰς ἓξ ὅλαι αἱ ἅμαξαι καὶ τὰ δίτροχα τῶν Παρισίων εἶχον διαβῆ ἀπ' ἐμπροσθέν μου, καὶ ἤμην μόνος!

Μολαταῦτα ἔλαβον τὴν ἀνδρείαν νὰ περιμείνω τὴν αὔριον.

Ἅμα ἡ πρώτη καταλληλος εἰς ἐπίσκεψιν στιγμὴ ἔφθασεν, ἔδραμον εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Σαὶν Φάρ. Εἰς Θυρωρὸς μετ' ἐμβριθείας σκωπτικῆς, μ' εἶπεν· ἡ Κυρία Σαὶν Φὰρ εἶναι παγαιμένη εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Πότε ἐπιστρέφει; ἠρώτησα μὲ φωνὴν θνήσκοντος.

— Τὸ Πάσχα, πρῶτα ὁ Θεὸς, ἢ τῆς ἁγίας Τριάδος· ἀπεκρίθη ὁ θυρωρός.

Ἀναχωρῶν ἤκουσα ἐξοπίσω μου μουσικὴν ἐναρμόνιον γελώτων καὶ καγχασμῶν τονισθεῖσαν ἀπὸ μίαν ἑταιρίαν θυρωρῶν τῶν Παρισίων.

Περὶ τῆς κυρίας Σαὶν Φὰρ οὔτε φωνὴ πλέον οὔτε ἀκρόασις. Καθ' ἑσπέραν ὁσάκις ἦτο ὅπερα ἐπήγαινα εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐχόρευε πλέον, τὸ ὄνομά της ἐξέλιπεν ἀπὸ τὰ θεατρικὰ προγράμματα, ὡς τὸ σῶμά της ἀπὸ τὸν οἶκόν της.

Ἐδυνάμην δὲ νὰ ἐξευτελίσω εἰς τόσον τὸ ἀξίωμά μου, ἀντιπρόσωπος ἐγὼ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὥστε νὰ περιέρχωμαι ψωμοζητῶν εἰδήσεις περὶ μιᾶς χορευτρίας; τί ἤθελεν εἰπεῖ καὶ στοχασθῆ περὶ ἐμοῦ ὁ μέγας Κολάος τῶν Ἐξωτερικῶν; Ἀνάγκη ἦτο νὰ πάρω τὴν ὑπομονὴν καὶ νὰ σιωπήσω· ἐπῆρα τὴν ὑπομονὴν κ' ἐσιώπησα.

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀποφράδα Κυριακὴν, διέβαινον μακρὰν καὶ πλατεῖαν ὁδὸν τῆς ὁποίας ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα. Ἔχω δὲ τὴν συνήθειαν ν' ἀναγινώσκω τὰς ἐπιγραφὰς τῶν πωλητῶν. Μία ἐξ αὐτῶν ἡ ἑξῆς μ' ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΟ ΗΕΚΙΝΟΝ

Σινουργῆ εἰς τιμὰς ὡρισμένας.

Ἔρριψα ἓν βλέμμα εἰς τὰ ὑπὸ τὰς ὐάλους δείγματα, κ' εὐκόλα ἀνεγνώρισά τινα τῶν παλαιῶν μου δώρων.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ νὰ μάθω τὴν ὡρισμένην τιμὴν τῶν πραγμάτων μου καὶ νὰ τὰ ἐξαγοράσω, ἂν ὁ πωλητὴς δὲν ἦτο πολὺ ἀπαιτητικός.

Κραυγὴ ἀκουσία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λάρυγγός μου· ὁ πωλητὴς ἦτο γυνὴ νέα· ἦτο ἡ Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάρ.

Ἔμεινα ἐμβρόντητος, ἀκίνητος ὡς ὁ συμπατριώτης μου ὁ φαρφούρινος, ὁ πωλούμενος πλησίον μου. Ἀλλ' ἡ χορεύτρια ἐχαμογέλασε γλυκά, καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ ἓν κέντημα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνὰ χεῖρας, μὲ εἶπε μὲ φλέγμα ἀμίμητον.

— Καλῶς ὡρίσατε, φίλτατε δόκτωρ! χαίρω ὅτι μᾶς ἐνθυμεῖσθε κ' ἤλθετε νὰ μᾶς ἰδῆτε. Κυττάξετε· ἔχομεν τίποτε τῆς ὀρέξεώς σας; ἡ βαπτιστική σας ἔχει ἕλεραις. Καθ' ἡμέραν ἐρωτᾷ διὰ τὸν ἀνάδοχόν της, ἡ ὡραία αὐτὴ Διλερί.

— Ἐσταύρωσα τὰς χεῖρας καὶ ἔσεισα τὴν κεφαλήν· παντομίμα, τὴν ὁποίαν εἶδα εἰς ἓν μελόδραμα, καὶ ἥτις σημαίνει *ἄτιμε*.

Ἡ Κυρία Σαὶν Φὰρ μ' ἐκύτταξε λοξὰ, ἐσήκωσε τοὺς ὤμους, ἔκοψε μὲ τοὺς ὀδόντας μίαν ἐρυθρὰν κλωστήν, καὶ μ' εἶπε.

— Ἀληθινά, φίλτατε δόκτωρ, δὲν εἰξεύρετε δά! ὑπανδρεύθηκα. Εἶμαι νύμφη τώρα δεκαπέντε ἡμερῶν, εἶμαι Κυρία Τελαμών. Θὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἄνδρα μου· θὰ ἰδῆτε ἕνα ὡραῖον ἄνθρωπον· ἡ κεφαλή σας φθάνει τὴν ζώνην του ἂν σταθῆτε ἐπὶ τῶν ὀνύχων. Ἰδού τον, ἔρχεται.

Ἐχαιρέτισα μὲ τρόπον ἀπότομον κ' ἐξῆλθον μὲ παροξυσμὸν θυμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐμετρίασα ἐνθυμηθεὶς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἢ ὑποκεκρυμμένου συζύγου ἐκείνου ἤρκεσε διὰ ν' ἀναγωρίσω τὸν λεγόμενον σκηνογράφον τὸν προσκαλέσαντά με νὰ ἴδω τὸ περίπτερόν του εἰς τὰ παρασκήνια. Ἐνόησα ὅτι ἔγεινα θῦμα καταχθονίου σκευωρίας, ἀλλὰ τί ἠδυνάμην νὰ πράξω;

Μετὰ δεκαπέντε περίπου ἡμέρας ἐνεδύθην ἐνδύματα διαφορετικά, κ' ἔλαβον τὴν ἀσύγγνωστον ἀδυναμίαν νὰ ὑπάγω πρὸς τὰ θαμβώματα νὰ κόψω γύρους ἔμπρὸς εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν πραγματειῶν μου διὰ νὰ ἴδω τελευταίαν φορὰν τὸ ἀνάξιον εἴδωλον τῆς λατρείας μου.

Ὁ κολοσιαῖος σύζυγος ἐκαθάριζεν ἕνα μανδαρῖνον φαρφούρινον καὶ τὸν ἤκουσα νὰ μουρμουρίζῃ τοὺς φρικτοὺς τούτους λόγους·

— Ἂν ὁ κουρουνόμυαλος αὐτὸς δόκτωρ ἀποτολμήσῃ νὰ πατήσῃ ἄλλην μίαν φορὰν ἐδῶ, τὸν φουεύω, τὸν γεμίζω ἄχυρα, καὶ τὸν πουλῶ 15 λουδοβίκια.

Αἴ! ἀπόφασις! δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἔκτρωμα

αὐτὸ τῆς καλλονῆς· ναί! θὰ φανῶ ἀνὴρ καὶ σοφός· θὰ φέρω εἰς πέρας τὴν ἐντολήν μου, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μ' ἐπανίδῃς ἄξιον σοῦ, ὦ πόλις ἱερὰ τὴν ὁποίαν ἡ σελήνη φωτίζει τόσον ἐρωτικὰ μὲ τὰς ἀκτῖνάς της, ὅταν τὸ ἴλαρὸν ἄστρον ἐπικρέμαται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Τυργετὸν ὡς ἀργυροφάντος φανὸς τοῦ Ναγκίν.

Τὸ πνεῦμά μου τώρα εἶναι ἥσυχον, ἡ καρδία μου ἐλαφρὰ ὡς πᾶν τὸ κενόν. Πηγαίνω ν' ἀφήσω τὴν ὑγείαν εἰς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ νὰ διορθώσω ὅλα τὰ διπλωματικὰ λάθη ἅσα ἔκαμα ὅτε μὲ κατεδίωκεν ὁ ποῦς τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ. Ὁ δόκτωρ Ἰ

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς. ΜΕΡΥΣ.

ΠΕΡΙ ΡΥΤΙΔΩΝ

Ὦ; διαφέρει ἀστὴρ ἀστέρος, οὕτω καὶ ῥυτίδες διαφέρουσι ῥυτίδων. Αἱ *κυρίως* λεγομέναι *ῥυτίδες* προέρχονται ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ γήρατος. Διὸ πρέπει νὰ διακρίνωμεν αὐτῶν τὰς λεγομένας *θηλιδιώδεις*, αἵτινες πολυαριθμόταται οὖσαι εἶνε ὁραταὶ μάλιστα κατὰ τὰς θηλὰς ἢ τὰς ῥάγας τῶν δακτύλων, καὶ ὧν αἱ σπειροειδεῖς γραμμαὶ ἐκτείνονται καθ' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας πολλαὶ τῶν γραμμῶν τούτων μετασχηματίζονται εἰς καθ' αὑτὸ ῥυτίδας. Μετὰ ταύτας ἔρχονται αἱ *ἀρθρικαί*, φαινόμεναι ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀρθρώσεων ἢ κλειδώσεων. Αἱ ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τῆς χειρός, παραδείγματος χάριν, εἶνε καταφανεῖς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἤδη ἡλικίας. Κατὰ τρίτον δὲ λόγον ὑπάρχουσιν αἱ *μυϊκαί*, γεννώμεναι ἐκ τῆς συνήθους συστολῆς μυῶν τινων, καὶ οὖσαι κάθετοι ἐπὶ τὴν φορὰν τῶν ἰνῶν των. Αὗται δ' αἱ ῥυτίδες γίνονται καταφανέστεραι καθ' ὅσον τὸ δέρμα λεπτύνεται καὶ ἀποβάλλει προϊούσης τῆς ἡλικίας τὸν πιμελώδη ἱστόν, ὑφ' οὗ εἶνε ἔσωθεν ὑπεστρωμένον. Αὗται δὲ εἶνε αἱ καθ' αὑτὸ ῥυτίδες τοῦ γήρατος, ἀναφαινόμεναι κατὰ τὸν κανθὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τὰ βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Πασῶν τῶν ῥυτίδων τούτων πλείστου λόγου ἄξιαι εἶνε αἱ τοῦ μετώπου. Ὁ Δάρβιν ἐπιμελῶς ἐξετάσας τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν κλαυθμῶν, τοῦ γέλωτος, τοῦ φόβου, τῆς ὀργῆς, ὧν ἡ ἔκφρασις ἐπαναλαμβανομένη προσδιορίζει τὸ σχῆμα, τὴν ἕδραν καὶ τὴν φορὰν τῶν συνήθων ῥυτίδων.

Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ῥυτίδες δικριτικαὶ ἢ χαρακτηριστικαί, οἷον αἱ κάθετοι αἱ χαραχθεῖσαι ὑπὸ τῆς πολλῆς προσοχῆς ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῆς συνεχοῦς μεριμνης καὶ ἐνασχολήσεως τῶν ἐργατῶν, αἱ τῆς λύπης ῥυτίδες αἱ ἀναφαινόμεναι ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπεράνω τῶν βλεφάρων καὶ τῆς ῥίζης τῆς ῥινός, γραμμή τις καμπύλη, ἣν παρωμοίασαν πρὸς πέταλον ἵππου. Προέρχονται δὲ αὗται ἐκ τούτου ὅτι ἡ λύπη ῥυτιδοῖ τὸ μέτωπον ἐγκαρσίως κατὰ τὸ μεσαῖον μέρος μόνον, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως αἱ *ὀφρυακαί* λεγόμεναι τὸ ῥυτιδοῦσι καθέτως συμπλησιάζουσαι τὰ βλέφαρα. Τοιοῦτον ἦτο τὸ μέτωπον τοῦ Γαλιλαίου καὶ πάντων τῶν καταδιωχθέντων σοφῶν ἀνδρῶν.

Ἡ χαρὰ τοὐναντίον *ἀτοέγει* ὡς κοινῶς λέγομεν, τὸ *πρόσωπον* καὶ ὁ συχνὸς γέλως ῥυτιδοῖ τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ ἐκδηλουμένης τῆς λύπης, τὸ μέρος τοῦτο μένει λεῖον καὶ ἄνευ τινὸς πτυχῆς. Τοῦ δὲ παρωργισμένου ἀνθρώπου αἱ ἐγκάρσιαι ῥυτίδες γίνονται λοξαὶ ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ῥίζης τῆς ῥινός.

Καθ' ὅλου δὲ ὅσον τις μᾶλλον συνοφρυοῦται τόσον καὶ μᾶλλον κυριεύεται ὑπὸ τῆς λύπης, διαλογίζεται δυσάρεστα καὶ λυπηρά, ἐπισκεύδει τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐμφάνισιν τῶν αὐλάκων τούτων, αἵτινες οὐδέποτε πλέον ἐξαλείφονται. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ φαιδροὶ εἶνε ἧττον ὑποκείμενοι εἰς τὰ συμπτώματα ταῦτα τοῦ προώρου γήρατος. Πάντοτε σχεδὸν ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φαιδρότης συνοδεύεται ὑπό τινος εὐσαρκίας· παρετηρήθη δὲ ὅτι οἱ σωματώδεις καὶ παχεῖς ἄνθρωποι ῥυτιδοῦνται βραδέως καὶ ὀλίγον.

Γενικῶς ὁμολογεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε ὀλίγον κοιλιόδουλοι. Ἡ κλίσις αὕτη τοῦ εὐμόρφου φύλου ἐξαρτᾶταί πως καὶ ἐκ τῆς φύσεως, διότι ἡ καλοφαγία, ὀφείλομεν νὰ το εἴπωμεν, εἶνε εὔνους πρὸς τὴν εὐμορφίαν. Εἶνε ἀληθῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι δίαιτα εὔτακτος, λεπτὴ καὶ πεφροντισμένη ἀναχαιτίζει ἐπὶ πολὺ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ γήρατος σημεῖα, καθίστησι τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπροτέρους, τὸ δέρμα ἀπαλώτερον καὶ ζωηρότερον καὶ τοὺς μῦς ἰσχυροτέρους. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε βέβαιον ὅτι αἰτία τῶν ῥυτίδων εἶνε ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν, οὐχ ἧττον ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ εἰζεύροντες νὰ τρώγωσιν ἢ κοινότερον εἰπεῖν οἱ *καλοφαγάδες* εἶνε συγκριτικῶς δέκα ἔτη νεώτεροι τῶν ἀγνοούντων τὴν τέχνην τοῦ τρώγειν.

Λοιπὸν ὁ θέλων ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ τῶν ῥυτίδων, ὀφείλει νὰ ἐξοστρακίσῃ πᾶσαν λύπην καὶ πᾶσαν μέριμναν, πάντα θλιβερὸν διαλογισμόν, πᾶσαν σπουδαίαν σκέψιν, νὰ ζῇ φαιδρὸς καὶ νὰ ἀποδέχηται μετὰ ψυχικῆς εὐσταθείας καὶ γενναιότητος τὰς τῆς παλιντρόπου Τύχης περιπετείας, εἴτε χαρμοσύνους εἴτε λυπηράς, καὶ νὰ ἐπιμελῆται πάσῃ δυνάμει ὅπως παχυνθῇ μὲν ἐὰν εἶνε ἰσχνός, μὴ γείνῃ δὲ ἰσχνὸς ἐὰν εἶνέ πως εὔσαρκος.

Ἡ διηκριβωμένη ἐπιμέλεια περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ τὸν καλλωπισμὸν ἐπαναλαμβανομένη καθ' ἑκάστην καὶ μετὰ δεξιότητος καὶ τέχνης, δύναται καὶ αὐτὴ νὰ ἀναχαιτίσῃ τοὺς φθερεοὺς τούτους τῆς εὐμορφίας πολεμίους. Αἱ συχναὶ λούσεις διὰ ψυχροῦ ὕδατος συνιστῶνται ὡς ὠφελιμώταται καὶ δραστηριώταται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.

Καθ' ὅλου δὲ τὰ ἄριστα καὶ τὰ μόνα εἰδικῶς κατάλληλα πρὸς ἀναχαίτισιν ἢ ἐξασθένωσιν τῶν φοβερῶν ἐπηρειῶν τοῦ χρόνου εἶνε ἀκριβὴς τήρησις τῶν τῆς ὑγιεινῆς παραγγελμάτων, τακτικὸς βίος, ἠρεμία τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἠθικὴ ἄκρα, εὔζωία κτλ.κτλ.

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ πλεῖστα τῶν μέσων τούτων δὲν πωλοῦνται ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ δὲν δύναται πᾶς ἄνθρωπος νὰ τα εὕρῃ καὶ τα μεταχειρισθῇ. Διότι μόνη ἡ θέλησις δὲν ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον φαιδρὸν καὶ ἀμέριμνον. ***

ΠΤΩΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἐσχάτως ἀπεβίωσεν ἐν Λονδίνῳ ὁ βαρῶνος Ἀιονὲλ Ῥότσιλδ ἀφήσας περιουσίαν 13 ἑκατομμ. λιρῶν στερλινῶν, ἢ 325 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἡ περιουσία αὕτη εἶνε κατὰ 160 ἑκατομμύρια μεγαλητέρα τῆς τοῦ Μέγερ Ῥότσιλδ καὶ κατὰ 175 ἑκατομμύρια μικροτέρα τῆς τοῦ βαρώνου James Ῥόσχιλδ, τῶν Παρισίων. Ἐὰν εἰς τὰς περιουσίας ταύτας προστεθῇ καὶ ἡ τοῦ ἐν Βιέννῃ Ῥόσχιλδ, τὸ ὅλον τῆς περιουσίας τῆς οἰκογενείας ταύτης συμποσοῦται εἰς ἓν καὶ ἥμισυ περίπου δισεκατομμύριον. Ἡ ἐτησία πρόσοδος ἑπομένως τῆς ὅλης περιουσίας εἶνε: 75 ἑκατομμύρια κατ' ἔτος, 6,250,000 κατὰ μῆνα, 208,333.33 καθ' ἑκάστην, 8,680.55 καθ' ὥραν καὶ 144.67 κατὰ λεπτόν. Κυρία Μ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ε'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ*** — ΕΙΣ ΒΕΛΛΑΓΙΟΝ (Παρὰ τὴν λίμνην τοῦ Κόμου).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Ἰουνίου 1879.

Εἶσαι κατενθουσιασμένη, μοῦ γράφεις, καὶ ἐννοῶ κάλλιστα τὸν ἐνθουσιασμόν σου, καὶ θὰ τὸν ὑπέθετα, ἂν δὲν μοῦ τὸν ἔγραφες. Φαντάζομαι δὲ ποῦ θ' ἀναβῇ ὁ ἐνθουσιασμός σου αὐτὸς ἀκόμη, ὅταν σιγὰ σιγὰ περιπλεύσῃς ἀνέτως, ὄχι δι' ἀτμοκινήτου ἀλλὰ διὰ μικρᾶς λέμβου, τὴν λίμνην ὁλόκληρον, ἢ περιέλθῃς ἀνέτως τὰς ὄχθας της, καὶ ἐπισκεφθῇς καὶ θαυμάσῃς τὰς μαγευτικὰς ἐκείνας ἐπαύλεις, αἵτινες κοσμοῦσι τοὺς χλοερούς της λόφους. Τότε θὰ ἴδῃς . . .—δὲν ἐξακολουθῶ, διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ θυμώσῃς ὡς ἐθύμωνες ἄλλοτε κωμικώτατα, ὅτε μὲ κατελάμβανεν—ἐνθυμεῖσαι;—ἡ σατανικὴ ἐπιθυμία νὰ σοῦ διηγοῦμαι τὸ τέλος μυθιστορήματος, οὐτινος σὺ ἀνεγίνωσκες τὴν ἀρχήν. Ἂς ἔλθω λοιπὸν εἰς τὰς Ἀθήνας μας, καὶ ἂς ἀφήσω τὴν Ἰταλίαν σου. Ἂς ὑποταχθῶ ἑκοῦσα ἄκουσα εἰς τὴν φοβερόν σου ἐγωϊσμόν, ὅστις δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰς ἐκ τῆς ξενιτείας ἀπολαύσεις, ἀλλὰ θέλει ὡς καρύκευμα ἑβδομαδιαῖον καὶ τὰς ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰδήσεις, καὶ τὰς θέλει εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς. Εὐαρέστους πάντοτε καὶ τερπνάς! Αὐτὸ δὰ εἶνε! Ἰζεύρεις ὅτι κατήντησες τυραννική; Δὲν θέλεις, λέγεις, νὰ σοῦ ἀναφέρω τὰ δυσάρεστα τῶν Ἀθηνῶν, οὔτε νὰ ἀκονίζω τὴν εὐφυΐαν μου—εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφροσύνην—εἰς τὰς ἐλλείψεις τῆς ἑλληνικῆς πρωτευούσης· τὰς γνωρίζεις, λέγεις, καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ τὰς λησμονήσῃς. Δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἐταξείδευσες, διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τὸ θέαμα τῶν μικρῶν μας ἀσχημιῶν, καὶ ν' ἀπενίζῃς μόνον μακρόθεν τὴν Ἑλλάδα, ὡς ὡραῖον στενογράφημα, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐζωγραφήθη διὰ νὰ βλέπεται μακρόθεν. Σοῦ ταράττει, γράφεις, τὰ νεῦρά σου, ἤ, ἔστω καὶ ἀνώδυνος καὶ ἀθῶα κακολογία· σ' ἐμποδίζει νὰ χωνεύῃς τακτικὰ τὰ ὡραῖα ἐλβετικὰ χαμαικέρασα, ἅτινα παραθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης σου ὁ προγάστωρ σου καὶ φαιδρὸς ξενοδόχος, καὶ τέλος πάντων, kurz und gut, ὡς λέγει πάλιν ὁ γερμανός σου ὑπηρέτης, θέλεις νὰ σοῦ γράφω τὰ ὡραῖα πράγματα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ εὐχάριστα μόνον καὶ τὰ ἱλαρά, διότι αὐτὸ σὲ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγείαν! Ἴσχεις ἐν μέρει δίκαιον. Ταξειδεύεις χάριν θεραπείας—νοσήματος ὅπερ ἀγνοεῖς καὶ σὺ ὡς τὸ ἀγνοοῦσι καὶ οἱ ἰατροί σου, ἀλλ' ἀδιάφορον—, καὶ ἐννοεῖς, πολὺ λογικῶς καὶ συνεπῶς, νὰ ἀποτελῶσι καὶ αἱ ἐπιστολαί μου μέρος ὁλοκληρωτικὸν τῆς θεραπείας σου· τρὶς τῆς ἑβδομάδος λουτρά, πᾶσαν πρωΐαν τυρόγαλα, δύο ὥρας περιπάτου καθ' ἡμέραν, καὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος . . .—μίαν φαιδρὰν ἐπιστολὴν ἐξ Ἀθηνῶν! Ὡραῖα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐτακτοποίησες τὴν ὑγιεινήν σου δίαιταν, καὶ θὰ εἶχα μαύρην ἀληθῶς τὴν καρδίαν, ἂν ἐγὼ μόνον, ἐκ κακῆς μου θελήσεως, ἐτάραττον τὴν συνταγήν σου. Πλὴν φίλη μου, . . . —ἀλλ' ἔστω· οὐδὲ δικαιολογοῦμαι κἄν, διότι συλλογίζομαι τὰ πορφυρᾶ σου εὐώδη χαμαικέρασα, καὶ τὴν ἐνδεχομένην κακήν τινα χώνευσιν. Τοῦτο μόνον συλλογίσου· ὅτι, ἂν ἔξαφνα καμμίαν ἑβδομάδα δὲν λάβῃς ἐπιστολήν μου, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποδώσῃς εἰς κακήν μου θέλησιν, μήτε εἰς ἀμέλειαν, μήτε εἰς ὀκνηρίαν· ἀλλὰ μόνον καὶ ἁπλούστατα εἰς ἐξάντλησιν ἢ προσωρινὴν τοὐλάχιστον ἔλλειψιν τῶν συστατικῶν τοῦ *γαροποιοῦ ἀερίου*, ὅπερ ἐπιθυμεῖς καὶ καλὰ νὰ φέρωσιν ὑπὸ τὴν ῥίνα σου τὰ γράμματά μου. Où le peuple n'a rien le roi perd ses droits, λέγουσιν οἱ γάλλοι, σὺ δὲ βεβαίως δὲν ἔχεις τὴν ἀξίωσιν νὰ δεσπόσῃς τῶν ἀδυνάτων, οὔτε θὰ ὀργισθῇς διότι δὲν σοῦ δίδεται τὸ μὴ ὑπάρχον. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὀργισθῇς, θ' ἀκούσῃς τὸ «οὐκ' ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος», καὶ θὰ ἡσυχάσῃς.

Αὐτὴν εὐτυχῶς τὴν ἑβδομάδα ἔχω κάτι νὰ σοῦ διηγηθῶ, καὶ χαίρω ὅτι ἡ ὑγεία σου εἶνε ἀκόμη ἐξησφαλισμένη διὰ μίαν ἑβδομάδα.

Τὴν παρελθοῦσαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν προπαρελθοῦσαν, τρίτην κατέβην μὲ τὸν Ι. . . εἰς τὸ Φάληρον. Μὴ μὲ μαλώσῃς, ὅτι καταβαίνω συχνὰ εἰς τὸ Φάληρον, καὶ ὑποθέσῃς ἄλλα ἀντ' ἄλλων.

Τὸ ἑσπέρας δὲν ἔχομεν τί ἄλλο νὰ κάμωμεν, ὅσοι δὲν θέλομεν νὰ μείνωμεν εἰς τὸ Σολωνεῖον καθήμενοι ἢ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος περιπατοῦντες, παρὰ νὰ καταβῶμεν εἰς τὸ Φάληρον, ἢ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ νὰ μείνωμεν θαυμάζοντες τὴν σελήνην εἰς τὸ καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων. Ἐγὼ προτιμῶ τὸ πρῶτον, ὄχι μόνον διότι εἶνε δροσερώτερον ἀλλὰ καὶ διότι εἶνε μακρύτερα ἀπὸ τὰ περιπαθῆ ᾄσματα τῶν γερμανίδων. Κατέβην λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, ἐγευμάτισα ἐκεῖ, καὶ ἅμα ἔδυσε ὁ ἥλιος ἐτράπην μὲ τὸν σύντροφόν μου πρὸς τὴν Μουνυχίαν, διὰ νὰ διασκεδάσω θεωροῦσα τὰ πυροτεχνήματα ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ καῶσι πρὸ τῶν βασιλικῶν οἰκημάτων ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλόπαιδος Γεωργίου, ὅστις τὴν 12 ὑπερμεσοῦντος συνεπλήρου τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος. Οἱ βασιλεῖς, ὡς γνωρίζεις ἤδη πιθανῶς ἐκ τῶν ἐφημερίδων, κατοικοῦσι καὶ ἐρέτος θερινά τινα οἰκήματα, ἐκ τῶν ὡραίων ἐκείνων καὶ κομψῶν, ἅτινα κατεσκεύασε πρό τινων ἐτῶν ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοανατολικοῦ λόφου τῆς Μουνυχίας, καὶ ἀντικρὺ τῆς Φρεαττῦος, ὁ φιλόκαλος γερμανὸς ἀρχιτέκτων Ziller. Ἡ ἀπὸ τοῦ νέου Φαλήρου ἄγουσα ἐκεῖ ὁδός, ἥτις πρό τινων ἐτῶν περιωρίζετο εἰς ἀνώμαλον καὶ θαυμάσιον ἀτραπόν, τέμνουσαν ἑλικοειδῶς τὸν παρὰ τὴν παραλίαν ὑψούμενον λόφον, εἶνε σήμερον ὡραία ἀμαξιτὸς λεωφόρος περικάμπτουσα τὸν λόφον, παρατρέχουσα τὸν αἰγιαλόν, διερχομένη κάτωθεν τοῦ ἐρημικοῦ πύργου τοῦ πρωθυπουργοῦ ἡμῶν, καὶ καταλήγουσα διὰ κομψοτάτης καμπῆς εἰς τὴν Μουνυχίαν. Πρό τινων ἐτῶν, ὡς ἐνθυμεῖσαι, οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν ἐκεῖ, ἢ γυμνοί τινες μόνον βράχοι, ὅπου οὐδὲ ἄκανθαι εὕρισκον τροφήν, παραλία κάτωθεν ἀμμώδης καὶ παντέρημος, καὶ μάλις που τὸ ἑσπέρας κάρβα τινὰ μεταφέροντα εἰς τὰ γαλανὰ τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας κύματα τέκνα τινὰ τοῦ λαοῦ, ἅτινα, ἑπόμενα εἰς τὸν παντοκράτορα συρμόν, ἐνόμιζον καὶ αὐτὰ ἀπαραίτητον εἰς τὴν ὑγείαν των τὴν χρῆσιν τῶν λουτρῶν. Σήμερον ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Καὶ τὸ μὲν Φάληρον μεταμορφοῦται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εἰς χαριεστάτην θερινὴν διαμονήν, ἧς ἐπιφυλάττω τὴν περιγραφὴν εἰς κανὲν ἄλλο μου γράμμα—οἰκονομοῦσα, ὡς βλέπεις, τὰ γλυκύσματά μου, ὥστε νὰ ἔχω μὲ τί νὰ τρέφω τὴν πεινῶσαν ὑγείαν σου—, ὁ δὲ παρ' αὐτὸ λόφος, οὗτινος τὴν κορυφὴν κατέχει δίκην σκοπιᾶς ὁ πύργος τοῦ κ. Κουμουνδούρου, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ στολίζεται, νὰ οἰκοδομῆται, καὶ νὰ ἀποκτᾷ κατοίκους καὶ λάτρεις. Τὴν ἑσπέραν μάλιστα ἐκείνην ἡ ἐξ αὐτοῦ θέα ἦτο ἀληθῶς μαγευτική. (Δὲν αἰσθάνεσαι τώρα κάπως τὸν ἑαυτόν σου καλλίτερα; Αἴ;) Ἡ βραδυὰ ἦτο γαλήνη αἴα καὶ δροσερά, τὰ δὲ ὕδατα τοῦ Φαλήρου καὶ τῆς Μουνυχίας οὐδὲ κἂν ἐσείοντο πέριξ τῶν παντοειδῶν πολεμικῶν πλοίων, ἅτινα σταθμεύουσιν ἀπό τινος πρὸ τοῦ ὅρμου τῆς Καλλιθέας, καὶ τῶν ὁποίων τοὺς πρυτόνους ἐκόσμουν ἀπὸ πρωΐας πολύχρωμοι σημαῖαι οἱονεὶ ἀνθόπλεκτοι στέφανοι. Πέραν εἰς τὸ βάθος διεγράφετο καθαρῶς ὁ φαληρικὸς κόλπος, ὅστις πολὺ ταχέως βέβαια θ' ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν ὀνομαστὸν κόλπον τῆς Νεαπόλεως, καὶ οὗτινος τὸν αἰγιαλὸν διέστιζον ἤδη πού καὶ που τ' ἀναπτόμενα φῶτα τῶν ἐπ' αὐτοῦ οἰκιῶν καὶ καφενείων. Μακρότερον δὲ πρὸς ἀνατολὰς ἀνέδυεν ἔτι ἀπὸ τῆς ἑσπερινῆς ὁμίχλης τὸ ποικίλον πανόραμα τῶν Ἀθηνῶν, οὗτινος ἐδέσποζον τ' ἀπαράμιλλα τοῦ Παρθενῶνος ἐρείπια, χρυσούμενα ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς νέας σελήνης. Πολλάκις ἐσταμάτησα καθ' ὁδόν, καὶ ἐστράφην πρὸς τὰ ὀπίσω μου ἵνα θαυμάσω τὸ ἀμύμητον ἐκεῖνο πανόραμα, πάντοτε δὲ, ὁσάκις ἐστάθην, ἐσυλλογίσθην σὲ τὴν ξενιτευομένην, καὶ ἐπόθησα νὰ σ' εἶχα τὴν στιγμὴν ἐκείνην πλησίον μου. Μετὰ ἡμισείας ὥρας δρόμον ἐφθάσαμεν τέλος πάντων εἰς τὸ μικρὸν καφενεῖον τῆς Καλλιθέας, ὅπου πρὸ δέκα μὲν περίπου ἐτῶν ἐφύετο ῥικνή τις καὶ νανοφυὴς ἀγριαπιδέα, σήμερον δὲ ὑπάρχουν δένδρα σκιερά, καὶ καθίσματα ἀναπαυτικὰ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ παίγνια γυμναστικά, ὡς ἐκεῖνα ἅτινα θ' ἀπαντήσῃς μετά τινας ἑβδομάδας εἰς ὅλα τὰ χωρία τῆς Ἑλβετίας, καὶ κόσμος τέλος πάντων, κόσμος, καπνίζων τὸ σιγάρον του καὶ πίνων τὸν ζυθόν του ἐν εὐαρέστῳ λήθῃ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. Ἐπὶ τοῦ ὡραίου τούτου λόφου κατοικεῖ ἀπὸ τριῶν ἤδη περίπου ἑβδομάδων ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Ὁ βασιλεύς, ἀληθὴς ναυτικὴ φύσις, ὡς γνωρίζεις, ἀγαπᾷ, λέγουσι, πολὺ τὸ μέρος τοῦτο ὅπερ ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν τὸ Trait d'union μεταξὺ Φαλήρου καὶ Πειραιῶς, καὶ τὸ πλεῖστον σχεδὸν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἑσπέρας διατρίβει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁτὲ μὲν κολυμβῶν, ὁτὲ δὲ ἁλιεύων, ἄλλοτε κωπηλατῶν, καὶ ἄλλοτε ἐπισκεπτόμενος καὶ ἐξετάζων ὡς ἐμπειροπράγμων τὰ πρὸ τῆς Καλλιθέας ὁρμοῦντα πολεμικὰ πλοῖα, ἑλληνικὰ ἢ ξένα. Μεταξὺ τούτων εὑρίσκετο τὴν ἑσπέραν ἐκείνην καὶ ἡ ὡραία ῥωσικὴ θαλαμηγὸς «Μέγας Κωνσταντῖνος», ἐκείνη ἀκριβῶς, ἥτις μετήγαγε πρὸ μικροῦ τὴν βασίλισσαν ἡμῶν ἀπὸ τῆς Κρωμαίας, καὶ ἥτις, ὡς ἐλέγετο, ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ μετά τινας ἡμέρας, εἰς Νεάπολιν, ἵνα παραλάβῃ καὶ μεταφέρῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ Βάρναν τὸν πρίγκηπα Βάτεμβεργ.

Δύσκολον ἦτο νὰ σταθῇ τις ἐπὶ τοῦ λόφου τὴν ἑσπέραν τῆς προπαρελθούσης Τρίτης· τοσοῦτος ἦτο ὁ κόσμος τῶν περιέργων. Εἰσήλθομεν λοιπόν, χάριν πλειοτέρας ἀνέσεως, εἰς μικρὰν ἁλιευτικὴν λέμβον, καὶ κωπηλατήσαντες μέχρι τοῦ στομίου τῆς Μουνυχίας, ἐστάθημεν ἐκεῖ, ἵνα ἀπολαύσωμεν τὸ θέαμα των πυροτεχνημάτων, ἅτινα εἶχον κατασκευασθῆ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς δημαρχίας Πειραιῶς, καὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κ. Τιμ. Ἀργυρόπουλος ἔμελλε νὰ φωτίσῃ τὰ περίξ. Ἠκούομεν δὲ τοιουτοτρόπως μακρόθεν καὶ πολὺ εὐαρεστότερον τὰς μουσικὰς τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦ Φιλαρμονικοῦ Θιάσου Πειραιῶς, αἵτινες συνηλλάσσοντο μουσουργοῦσαι καθ' ὅλον τῆς φωταψίας τὸν χρόνον. Τὰ πυροτεχνήματα δὲν σοῦ τὰ περιγράφω, διότι ἦσαν μὲν ὡραῖα, ἀλλ' οὐδὲν εἶχον τὸ καινοφανές. Καὶ εἴδες καὶ εἴδομεν πολλάκις εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ εἰς τὸ Φάληρον τοὺς τυπικοὺς *μύλους* καὶ τὰς τυπικωτέρας *ῥακέτας*. Τὸ ἠλεκτρικὸν ὅμως φῶς, οὗτινος ἡ ἑστία εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς βασιλικῆς ἐπαύλεως κτῆμα τοῦ κ. Μελετοπούλου, καὶ ἀπετελεῖτο, ὡς μοὶ εἶπον, ἐκ μεγάλου παραβολοειδοῦς ἐπαργύρου κατόπτρου, παρήγαγε μαγευτικὴν ἀληθῶς ἐντύπωσιν εἰς τοὺς περιεστῶτας, ὧν πολλοὶ τὸ ἔβλεπον βεβαίως πρώτην τότε φορὰν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν κατώρθωσαν νὰ κρατήσουν τὴν μεγαλόφωνον τοῦ θαυμασμοῦ των ἐκδήλωσιν. Ὑπὸ τὴν λευκὴν καὶ ἄπλετον λάμψιν του, ἥτις ἐπλημμύρησε διὰ μιᾶς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἠρέμων ὑδάτων, διέκρινα ἐπὶ στιγμὴν ἐντὸς μικρᾶς λέμβου τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, ἐπὶ ἄλλης δὲ τοὺς βασιλόπαιδας ἐκδηλοῦντας ἐν παιδικῇ φαιδρότητι τὴν χαρά των.

Εἴδομεν ἄλλοτε μαζύ, ἀνενθυμῆσαι, τοὺς πίδακας τῶν Βερσαλλιῶν φωτιζομένους δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός, τοὺς κήπους τοῦ Schönbrun τῆς Βιέννης καταφώτους ἐπίσης δι' ἠλεκτρικῆς ἀκτῖνος, τοξευομένης ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τῶν ἀνακτόρων, καὶ πέρυσι μόλις τὴν Avenue de l'Opera τῶν Παρισίων ἠλεκτρόφωτον. Τί νὰ σὲ εἰπῶ, ὅμως; Τὰ κύματα τῆς Μουνυχίας ὑπὸ τὴν λευκὴν ἐκείνην μαρμαρυγὴν εἶχον ἄλλην τινὰ μαγείαν. Μὴ νομίζῃς δέ, ὅτι σοῦ λέγω καὶ τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας σου. Ὄχι! εἶνε ἀληθής μου ἐντύπωσις!

ΣΟΦΙΑ

Γνῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

192.

Ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐγκατέλιπον αἱ κακίαι, κολακεύει ἑαυτόν, νομίζων ὅτι αὐτὸς ἐγκατέλιπεν αὐτάς.

193.

Καθὼς τὰ ἀρρωστήματα τοῦ σώματος, οὕτω καὶ τὰ ἀρρωστήματα τῆς ψυχῆς, ὑπόκεινται εἰς ὑποτροπάς· ὅ,τι δὲ ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνει ὡς θεραπείαν, ὡσεπιτοπολὺ οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ ἀνάπαυλά τις ἢ μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας.

194.

Τὰ ἐλαττώματα τῆς ψυχῆς ἀνάλογα εἶναι πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ σώματος. Ὅσην δὲ καὶ ἂν καταβάλῃ τις ἐπιμέλειαν πρὸς θεραπείαν αὐτῶν, αἱ οὐλαὶ μένουσι πάντοτε καταφανεῖς, κατὰ πᾶσαν δὲ στιγμὴν κινδυνεύουσι νὰ ἀνοίξωσιν αἱ πληγαὶ ἐκ νέου.

195.

Πολλάκις δὲν ἐπικρατεῖ ἐν ἡμῖν κακία τις, διότι πολλαὶ κατακυριεύουσιν ἡμῶν.

196.

Εὐκόλως παραδίδομεν εἰς λήθην τὰ ἴδια ἡμῶν σφάλματα, ὅταν εἰς μόνους ἡμᾶς ἦναι γνωστά.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τεσσάρων εἰδῶν ὑπερηφάνειαι ὑπάρχουσιν, ἔλεγέ ποτε πρὸς τὸ ἀκροατήριόν του ἱεροκῆρύξ τις· ἡ τοῦ πνεύματος, ἡ τῆς καλλονῆς, ἡ τῶν χρημάτων καὶ ἡ τοῦ γένους. Μόνον περὶ τῶν τριῶν πρώτων θὰ σᾶς λαλήσω, καθότι περὶ τῆς τελευταίας, νομίζω ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀκροατῶν μου δικαιοῦται νὰ ἔχῃ τοιαύτην ὑπερηφάνειαν.

*
* *

Ὁ Βάρτε, δραματικὸς ποιητής, προσῆλθεν εἰς τὸν ὀνήσκοντα φίλον αὐτοῦ Κολαρδώ, ὅπως τῷ ἀναγνώσῃ δρᾶμα ἐπιγραφόμενον «ἡ περιφιλαυτία», μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ φίλου. «Πρόσθες, εἶπεν ὁ Κολαρδώ, μίαν ἔτι σκηνήν, καθ' ἣν συγγραφεὺς ἐν ἀκμῇ ὑγείας ἔρχεται εἰς βαρέως πάσχοντα φίλον του νὰ τῷ ἀναγνώσῃ δρᾶμα ἐκ πέντε πράξεων συγκείμενον.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

*** Εἰς τὰς τεταραγμένας φαντασίας αἱ εἰλικρινέσταται ἀποφάσεις τῆς χθὲς εὐκόλως προξενοῦσιν ἀπδίαν τὴν ἐπαύριον.

*** Τὰ ἀληθῆ πάθη ἔχουσι πάντοτε τὴν νικῶσαν ψῆφον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

*** Μέχρι τοῦδε ἐγινώσκομεν ἱπποδρομίας, κυνοδρομίας, ζῷα τέλος πάντων τρέχοντα ἐνώπιον πλήθους συνηγμένων θεατῶν καὶ συντελοῦντα εἰς διασκέδασιν καὶ τέρψιν αὐτῶν· ἀλλ' ἤδη μανθάνομεν ἐκ τινος ἐπιστολῆς ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὴν *Ἐφημερίδα τοῦ Σταυροῦ* ὅτι καὶ γυναικῶν δρόμοι τελοῦνται ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ. Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰ ἑπόμενα ὀπωσοῦν περίεργα.

« . . . Οἵαν δήποτε ἐφημερίδα τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνοίξῃ τις, θὰ ἴδῃ οὐδὲν ἄλλο ἢ δρομεῖς ἄρρενάς τε καὶ θήλειες μάλιστα δὲ θήλειας. Γυνή τις καλουμένη Ἄνδερσον ἔλυσε τὸ πρόβλημα νὰ διατρέξῃ 2000 μίλια ἀγγλικὰ διανύουσα ἓν μίλιον κατὰ τέταρτον τῆς ὥρας. Πρὸ ὀκτὼ ἤδη ἡμερῶν νεᾶνίς τις Οὐίλσων ὀνόματι, τρέχει σκοπὸν ἔχουσα νὰ διατρέξῃ 2700 μίλια ἐν ἰσαρίθμοις τετάρτοις τῆς ὥρας, ἑτέρα δέ τις Μωδεβίλ δὲν ἐδίστασε νὰ διατρέξῃ τρισχίλια.

»Ὁποῖον θέαμα νὰ βλέπῃ τις, εἰσερχόμενος εἰς τινα σταθμόν, τοιαύτην τινὰ ἠθοποιόν, διότι οὕτω νομίζομεν ὅτι δύναταί τις προσφυῶς νὰ τὴν ὀνομάσῃ κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ δρόμου της ὥρας. Ὁ σταθμὸς εἶνε ἀνοικτὸς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς καὶ ἡ εἴσοδος εἶνε οὐχὶ δωρεὰν ἀλλ' ἐπὶ ὡρισμένῳ τιμήματι, διότι πρόκειται περὶ κέρδους ἀργυροῦ. Ὁ περίβολος τοῦ σταθμοῦ εἶνε μεστὸς περιέργων καὶ μάλιστα ἀνθρώπων στοιχηματιζόντων. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ φαίνεται ἡ δύσμοιρος ἠθοποιὸς ὑποβασταζομένη δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν μόλις καὶ μετὰ βίας σύρουσα τοὺς καθημαγμένους πόδας της, τὸ πρόσωπον ἔχουσα ὠχρὸν καὶ πελιδνὸν καὶ περιρρεομένη τὸ πρόσωπον ὑπὸ ἱδρῶτος. Τὸ βλέμμα αὐτῆς οὐδὲν ἔχει ἀνθρώπινον. Δὲν βλέπεις πλέον γυναῖκα ἐνώπιόν σου, ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ σῶμα ἀνθρώπινον, ἄμορφον, ἀπολέσαν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν βούλησιν καὶ τὸν λόγον καὶ τὴν συνείδησιν ἑαυτοῦ καὶ ὅμως συρόμενον καὶ βασανιζόμενον χάριν τῶν δολλαρίων ἅτινα ῥίπτουσιν εἰς αὐτὸ οἱ περίεργοι θεαταί. Οἱ πόδες αὐτοῦ κινοῦνται ὡς μοχλοὶ ἀτμομηχανῆς ἀποσβεσθείσης, καὶ οἱ θεαταὶ ἐπευφημοῦσι τὸ ὡς ὑπὸ γαλβανισμοῦ κινούμενον ἐκεῖνο πτῶμα, περίεργοι καὶ ἀπλήστως ὑπολογίζοντες τὴν ὁδὸν ἣν διήνυσε. Εὶνεφρικῶδες τὸ θέαμα καὶ ἀπάνθρωπον. Ἀλλὰ δυστυχῶς μόνον τῶν ζῴων πρωτατρίας ἑταιρίας ἔχομεν.»

Κατὰ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον γενήσεται ἐν Φλωρεντίᾳ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις, ἐν τῷ μεγάρῳ Πίττι. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ θὰ ἐκτεθῶσι πάντες οἱ ἐν Τοσκάνῃ εὑρισκόμενοι καλλιτεχνικοὶ θησαυροὶ (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ ΙΖ' αἰῶνος), ἤτοι εἰκόνες, ἀγάλματα, νομίσματα, δακτυλιόλιθοι, μωσαϊκά, βιβλία, δαντέλλαι, ὑάλινα σκεύη, ἐργαλεῖα κλπ. Τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις καὶ τοῖς διαφόροις μεγάροις τοιχογραφημάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἔργων τῶν μὴ δυναμένων νὰ μετακομισθῶσι θὰ ληφθῶσιν ἀντίγραφα. Καὶ ἐν Δρέσδῃ προπαρασκευάζεται ἤδη ἔκθεσις πάντων τῶν ἔργων τοῦ Ῥαφαήλου. Τῶν ἐν ἄλλαις πόλεσι εὑρισκομένων ἔργων τοῦ περικλεοῦς καλλιτέχνου θὰ ἐκτεθῶσι φωτογραφίαι ἢ ἀντίγραφα αὐτῶν.

Γνωστὴ εἶνε ἡ παροιμιώδης κομπορρημοσύνη τῶν κατοίκων τῆς γαλλικῆς ἐπαρχίας Γασκωνίας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα *γασκῶνος* κατήντησεν ἐπίθετον δηλοῦν τὸν κομπορρήμονα καὶ φλύαρον ἄνθρωπον. Μεταξὺ τῶν καθ' ἑκάστην δημοσιευομένων περὶ αὐτῶν ἀνεκδότων ἐκλέγομεν τὸ κατωτέρω.

Δύο τινὲς γασκῶνοι εἶχον ἀποστείλει ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν Παρισίων Παγκοσμίῳ ἐκθέσει χρηματοκιβώτια σιδηρᾶ ἰδίας κατασκευῆς.

«Ὤ, εἶπεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἀνταγωνισμόν. Ἀκούσατε τί πείραμα ἔκαμα. Ἐντὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου ἔκλεισα ἕνα πετεινὸν καὶ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας. Ἀφ' οὗ ἔγεινε κατακόκκινον τὸ ἀνοίγω καὶ τί βλέπουν οἱ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν ζωντανὸν καὶ ψάλλοντα.

»Ἀμ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος μειδιῶν. Ἔκλεισα πετεινὸν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἔρριψα εἰς τὰς φλόγας καὶ ἤρχισε τὸ μέταλλον νὰ ἀναλύεται, τὸ ἀποσύρω παρευθύς, τὸ ἀνοίγω καὶ τί νομίζετε εἶδον οἱ περιεστῶτες; τὸν πετεινὸν νεκρὸν καὶ παγωμένον ἀπὸ τὸ ψῦχος!»

Ὡς γνωστὸν αἱ ὁδοὶ τοῦ Λονδίνου πᾶσαι πλὴν πέντε ἢ ἕξ εἶνε κατὰ πάντα ὅμοιαι ὡς ἐὰν ἐχύθησαν ἐν τῷ αὐτῷ τύπῳ, ὥστε ὁ νέκλυς καὶ ἀγνοῶν τὴν ἀγγλικήν, μετὰ πολλῆς δυσκολίας δύναται νὰ εὕρῃ τὴν ὁδὸν ἐν ᾗ κατοικεῖ. Ἡμέραν τινὰ ἠθοποιός τις τοῦ γαλλικοῦ θιάσου ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀδιεξόδου τούτου λαβυρίνθου καὶ μὴ κατορθῶν νὰ ἀνεύρῃ τὸν μῖτον τῆς Ἀριάδνης, ἀπελπισθεὶς κατέφυγεν ἔν τινι ζαχαροπλαστείῳ ἵνα εἴπῃ τὸν πόνον του καὶ ζητήσῃ βοήθειαν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄγγλος ζαχαροπλάστης ἐγίνωσκε τόσα γαλλικά, ὅσα ἀγγλικὰ ἐγίνωσκεν ὁ γάλλος ἠθοποιός. Μάτην οὗτος προσεπάθησε διὰ νευμάτων νὰ τῷ εἴπῃ τί ἤθελε. Ὁ ἄγγλος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τῶν μιμικῶν σχημάτων τοῦ γάλλου. Τέλος ὁ γάλλος ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ σχεδιάζει τὸν θόλον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύο μόλις βήματα ἀπεῖχεν ἡ κατοικία του. Ἅμα ἰδὼν ὁ ζαχαροπλάστης τὸ σχέδιον ἐποίησε νεῦμα ὅτι ἐνόησε τὸ ζητούμενον καὶ ἀνεφώνησεν: Oh! very well! Παραχρῆμα δὲ εἰσελθὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ζαχαροπλαστείου ἐξῆλθε μετ' οὐ πολὺ κομίζων ἐν θριάμβῳ ἐπὶ δίσκου παμμέγιστον θολοειδὲς γλύκισμα, τὸ καλούμενον *gâteau de Savoie*. Εὐνόητος ἡ ἀμηχανία ἀμφοτέρων καὶ ἀδημονία τοῦ γάλλου.

Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1875 ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι 71,567 ἵπποι καὶ 25,600 πῶλοι.

Εἷς Ἀναγνώστης.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ πετρελαίου εἶνε α' μὲν χρῶμα λευκὸν ἢ ὀλίγον τι ἀποκλῖνον πρὸς τὸ ὑποκίτρινον καὶ γαλανόν· ὥστε τὸ καθαρὸν κίτρινον πετρέλαιον ἢ εἶνε ἀκάθαρτον ἢ νενοθευμένον διὰ πετρελαίου κακῆς ποιότητος· β' δὲ ὀσμὴ ἐλαφρὰ καὶ οὐχὶ δυσάρεστος· γ' δὲ ἐὰν ἀναμιχθῇ μετὰ ἴσου ὄγκου θειικοῦ ὀξέος ἔχοντος πυκνότητα 1, 53 δὲν μεταβάλλει χρῶμα τουτέστι τὸ χρῶμά του δὲν γίνεται βαθύτερον ἀλλὰ μᾶλλον ἀνοικτότερον. Λοιπόν, πετρέλαιον μὴ πληροῦν τοὺς τρεῖς ἀνωτέρω ὅρους, καὶ μὴ καῖον ὡς πρέπει, ὀφείλει νὰ θεωρῆται ὡς ἀκάθαρτον καὶ μάλιστα κινδυνῶδες.

ΑΘΗΝΗΣΙ—ΤΥΠΟΙΣ ΚΟΡΙΝΝΗΣ, ΟΔΟΣ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ, 13